

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΟΙΝΟΙ ΜΙΚΡΟ

Ο καλλίτερος
ἐπιρροήσιος
ΟΙΝΟΣ ἀπὸ
Στασίλ ΣΑ-
ΒΑΤΙΑΝΟ
ΜΑΡΚ. Π. ΥΛΟΥ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ
ΔΕΥΚΟΣ
ΣΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ
1)2 και 5 δακιδων
ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ
εἰς ΔΑΜΙΤΖΑ-
ΝΑΣ 1 δακας και
100 δραμίων.
Ε ΟΥΑ ΔΡ.Χ. 10

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ
Ανω τῶν 3 δαμτζανῶν
ΠΡΑΤΗΡΙΑ:
ΑΘΗΝΑ: ΣΤΟΑ ΠΕ ΜΑΤΖΟΛΟΥ 6
Τηλερ. 14-34
ΠΕΡΙΟΔΟΣ: ΠΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-88

ΕΛΑΙΑ
ΑΛΦΑ
Ανώτερα
δλων.
Πραγματι-
κῶς ἀγνὰ
σὲ δοχεῖα
σφραγισμέ-
να 4 και 2
δακιδων.
ΑΠΟΘΗΚΗ
Μενάνδρου 21
ΑΘΗΝΑΙ

ΩΡΑΙΟΤΗΣ - ΥΓΕΙΑ

Τὰ σπληνὰ τοῦ προσώπου, ἐκ-
ζέματα, καλόγεροι και ὅλα
τὰ δερματικά ἐξανθήματα
θεραπεύονται ριζικῶς με
δισκία.

ΦΟΥΡΝΟΚΟΥΛΟΖΙΝΗΣ
Αντιπροσ. Α. Χρονόπουλος
Γαμβέττα 3-Αθήναι

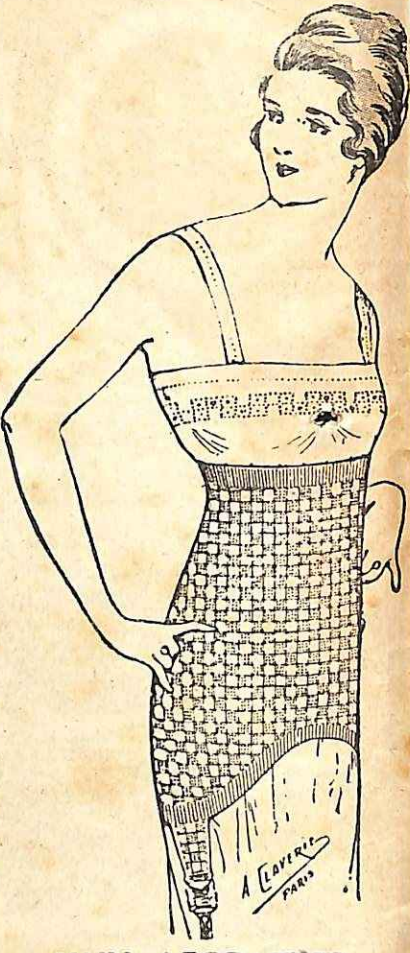
ΣΤΕΡΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΧΕ ΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓ. ΑΤΡΟΣ
Οδός Α.γ. Ειρήνης 11

Μην ητνέετε
ἀπὸ τὰ μαλασθηματα
ἀσχυρῶς "ἓνα γίζμη"
ητνέετε ἓνα
Agfa-gizμη

LAMPROCREMA
Τὸ LAMPROCREMA εἶνε
μία φινικη και ὑγιεινεστένη
ατασκηνασία Κόμης και τῆς
ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα εἶνε
τέλεια, βέλεια και θετικά. Ἐν
συνγκρίσει πρὸς τὸν σάπωνα
διὰ τὰ γένεια ἐν τὴν χρῶσιν
τῆς βούτσας ἔχει τὰ ἑξῆς
πλεονεκτήματα:
1ον) Ὑπάρχει τὸ ξύρισμα
με ταχέτητα διχως νιγρὸ, δι-
χως σάπωνα και εἰχως βούτ-
σαν.
2ον) Εἶνε πολὺ καθαρὸ και
ἀποξεύμεν ἀπὸ βλαβερὰς
ἢ ἐξερθεστικὰς οὐσίας.
3ον) Μὴ περιέχουσα καυστι-
κὰς οὐσίας ἐπιτρέπει τὴν κα-
λὴν διατήρησιν τοῦ ξυραφίου.
4ον) Ἀδὴ ἡ Κρέμα τρέφει
τὸ δέρμα και τοῦ δίδει μίαν
ἐνδοχρίστην δροσερότητα.
5ον) Μετὰ τὴν χρῶσιν τῆς
δὲν χρειάζεται τὸ πλῆξιμο τοῦ
προσώπου.
6ον) Δὲν ἐπιτεριέχει λιπώ-
δεις οὐσίας.
7ον) Ἀντέχει θαυμασίως εἰς κάθε κλίμα.
8ον) Εἶνε ἀξιοπύστατον διότι εἶνε πολὺ πο-
τικὴ και οἰονομική.
Δὲν πρῆπει κανεὶς νὰ συγκρίνῃ τὴν ἡν
Κρέμα με ἄλλας τοι-
αύτας οὐσίας κατασκευαστὰς ἀπὸ ὁποῖαι
δὲν ἔχουν τὴν τελειότητα και
εἶνε συγχάκις και ἐνοχλητικά.
Τιμὰται ἡραχμὰς 75, 40 και 22.50 ἀναλόγῳ
τοῦ μεγέθους. Διὰ
τὰς Ἐπορχίας ἐπὶ πλὸν δραχμὰς 5 διὰ
ταχυδρομικὰ τέλη.
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΣΟΣ
ΣΤΟΑ ΠΕ ΣΜΑΤΖΟΛΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Οδὸς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 33 τὸν Πάριον
ΔΙΑ ΤΑ ΡΩΘ ΑΜΚΑ ΝΟΤΗΜ ΤΑ
συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὁ-
φθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Υψηλῆτοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ
27 Μενάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ. 1-68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Γιατρός Δερματολόγος, Ἐπὶ δε-
καετία ἐπὶ τὴν Ἑπιμελητὴς τῆς Ἰδι-
ουτέρως Κλινικῆς τοῦ κ. Παπαγι-
οῦ κ. Γεωργίου Φωτειν. Δε-
χεται καὶ ἐκαστὴν ὁδὸς Κε-
φ. Πλην. 30.
Ὁρὰ 8 11 π. μ. και 4 7 μ. μ.
Ἀριθ. Τηλερ. 7-62 (Παλαιόν)

ΜΗΝ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΕΛΑΣΤΙΚΑΣ ΖΩΝΙΑΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ,
ΚΑΛΤΕΣ,
ΚΗΛΕΙΠΔΕΣΜΟΥΣ
ποιὺν ἐπισκερθετὲ τὸ κατῶ-
στημὰ μας
Ν. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ
15 ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ
Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Μὰ εἶδες πόσο ἡ-
γαπήμενα ζοῦν ὁ Μανωλάκης και
ἡ Νίτσα;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ναι μὰ ξεύρεις τὸ
γιατί; Γιατί ἡ Νίτσα εἶνε πολὺ ἑ-
ξυτηνὴ γυναῖκα και δὲν ζητᾷ κάθε
λίγο και κοινοῦργια φορέματα, ἀλ-
λά βάζει μόνη τῆς τὰ πλῆρη τῆς
με τῆς θαυμασίας Γερμανικῆς Β-
αῖς ὑφανμάτων «Arti» και τὰ κά-
νει καὶνοῦργια.
Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Ἀ! γι' αὐτὸ μὲ
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγο
και μὲ καὶνοῦργιο φορέμα, ἀμ' ἐν-
τὸς τρέφει, πόρε μου κ' εἶνε 2 πα-
κτικὰ βαφῆς «Arti» μπου ντὲ
ρ. Ἐλ' δὴ τὰ πωλοῦν στὰ ἐμπο-
ρεῖα και τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νιάς μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝΣ
ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Οδὸς Σίνα 9-Αθήναι
Ἀριθ. τηλερ. 3-72 (Παλαιόν)

Εἰμωθενεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 180
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: Γερμανοῦ Π. Πατρῶν 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

ΠΟΤΙ ΒΛΕΠΟ ΚΑΙ ΑΚΟΥΟ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ ΓΛΥΦΑΔΑΣ

Στὴ Γλυφάδα, στὴν ὥραία αὐτὴ
ἐξοχὴ τῆς πραυτεῦσης, ὅπου πλῆ-
θος Ἀθηναίων περνᾷ με τὸν
πὸ εὐχάριστο τρόπο τὸ καλο-
καίρι του, ὑπάρχει, κοντὰ στὶς
τέσες ἄλλες χάρες τῆς, και τὸ δά-
σος, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα τοῦ
ὁποῖου στὴν οὐρανὸν οἱ παραδερ-
ζόντες τὰς σκιὰς τῶν, και ἀνα-
πνεύουν μαζί με τὸ ἴδιον τῆς θα-
λάσσης και τὸ ὁξυγόνου τοῦ πρα-
σίμου. Δυστυχῶς ὅμως, φαίνεται
πὸς ἀπὸ τὴν κατὰρα ποὺ μᾶς
βραβεῖται νὰ μὴ μείνῃ οὐτε μίαν
γυνία πράσινη στὴν Ἑλλάδα,
δὲν θὰ ξεφύγῃ οὐτε τὸ δάσος τῆς
Γλυφάδας. Ἡ μοιραία ὑλοτομία
τῶν χωρικῶν—ἡ μεγάλη και ἁ-
γιάτρευτη αὐτὴ πληγὴ τῶν ἑλ-
ληνικῶν δασῶν—ἀρχισε και ἐ-
κεῖ. Καὶ εἰμεθα βέβαια ὅτι θὰ ἐ-
ξακολουθήσῃ μέχρις ὅτου πάψῃ
νὰ ἔρχῃ στὴ Γλυφάδα δάσος,
χωρὶς νὰ συγκινηθῇ κανεὶς ἀπὸ
τοὺς κ. κ. ἀρμοδίους... Αὐτὸ ἀ-
κριβῶς συνέβη και με ὅλα τὰ ἄλλα
καταστραφέντα δάση. Καὶ ἔπειτα
συζητοῦμε περὶ ἀναδασώσεως τῆς
Χώρας...

ΜΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ὁ ἐν Ἀθήναις βιβλιοπώλης κ.
Καουφμαν, ἀνδρωποπ και ἐπιχει-
ρηματίας ἐξαιρετικὰ πολιτισμένος,
ἔκανε μίαν καινοτομίαν, τὴν ὁποί-
αν πολλοὺ ἐπρεπε νὰ ἔχουν
κάνει οἱ μεγαλόδοχοι ἐκδόται μας,
οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς τώρα, ὅπως γι-
νεται πάντα στὴν Ἑλλάδα, ἀπορ-
εῖκνως ἔκανε τὴν ἀρχή, θὰ σπεύ-
σουν νὰ τὸν μιμηθοῦν. Ὁ κ. Κα-
ουφμαν λοιπὸν, ἐγκαινίωσε τὸ σῶ-
στημν τῶν εἰς περιορισμένον ἀριθ-
μὸν ἀντιτύπων πολυτελῶν και πλου-
σίων εἰκονογραφημένων ἐκδόσεων,
ἡ μᾶλλον ἐπανεκδόσεων ἔργων, τὰ
ὁποῖα ἐσημείωσαν ἄλλοτε μεγάλῃ
ἐπιτυχίᾳ. Καὶ ἐξέδωκε—ἐκλογὴ ἀ-
πολύτως ἐπιτυχῆς—τοὺς «Σκαρα-
βαίους και Τετρακότας» τοῦ ποιη-
τοῦ κ. Γρυπάρη με εἰκονογραφίας
τῆς κ. Δημαρᾶ. Δὲν περνᾷται νὰ
κοινωνῇ ἐδῶ τὰ ποιήματα τοῦ κ.
Γρυπάρη, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἡ κρι-
τικὴ σχεδὸν ὁμοφώνως ἀνεγνώρισεν
ὡς σταθμὸν εἰς τὴν νεοελληνικὴν
ποίησιν. Ἐκεῖνο ποὺ κυρίως πρέ-
πει νὰ σημειωθῇ ἐν προκειμένῳ εἶ-
νε ἡ ἐκδόσις τῶν, ἡ ὁποία ἀποτε-
λεῖ θαῦμα και δείχνει πληρότητα
τὰς προόδους ποὺ ἐπτελέσθη ἐπὶ τῶν
ἡμερῶν μας ἡ τυπογραφία ἀπὸ πᾶ-
σης ἀποφύσεως. Δὲν ὑστερεῖ δὲ καθό-
λου τῶν ἀναλόγων εὐρωπαϊκῶν ἐκ-
δόσεων, ἀν και εἶνε πολὺ κατωτέ-
ρα εἰς τὴν τιμὴν.

Ὁ «ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ»
Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐξε-
δόθη τὸ πρῶτον φύλλον τῆς νέας ἐ-
φημερίδος «Ημερήσιος Τύπος» ὑπὸ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΠΡΑΚΤΟΡΙΣ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

Ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης
κατόρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τελευ-
ταίως τὴν παρὰ τὴν δόξαν τοῦ ἰδιο-
δικτοῦ ἀστυνομικοῦ πρακτορείου Ντᾶ-
νιελ Κάρβεϊ, ἐνὸς ἀπ' τὰ μεγαλει-
τερα πρακτορεία ντεντεκτῆς τῆς Νέας
Ὑόρκης και τὸ ὁποῖο εἶχε μεταβλη-
θῇ σέ... πρακτορεῖο διαζυγίων.
Τὸ πρακτορεῖο αὐτὸ εἶχε στὴν ὑ-
πηρεσία του πολυάριθμους ἐξαιρετικὰ
ὄραιες, νέες, ἐλευθερίων ἡθῶν. Ὁ
ταν μὴ γυναῖκα ἤθελε νὰ πάρῃ δια-
ζύγιον ἀπ' τὸν ἄνδρα τῆς καὶ, φυσι-
κά, και τὴν διατροφή τῆς εἰς βάρος
τοῦ δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἀποτανθῇ στὸ
πρακτορεῖο Κάρβεϊ τὸ ὁποῖο ἐβαζε
μὰ ἀπ' τῆς ὥραις
ὁπαλλήλους του
νὰ ξεμυλᾷ σ' αὐ-
τὸν ἄνδρα τῆς
κυρίας και νὰ
τοῦ ὁρίσῃ ἓνα
ραντεβού.
Στὴν ὁρισμέ-
νη ὥρα ἡ ἐνδια-
φερομένη κυρία
μετὰ δύο μάρτυ-
ρες, πῆγαινε σ' ἓνα
ὁρισμένον
μέρος, ὅπου ἐφ-
ορσε τὸν σύ-
ζυγον τῆς σὲ ἐ-
στωτικὸ ραντεβού
με τὴν ὥραία
ὁπαλλήλου τοῦ
Κάρβεϊ. Ἐτοί-
μη κυρία ἐπαίρει
τὴν διατροφή τῆς
και τὸ πρακτορεῖο Κάρβεϊ τὴν ἀ-
μοιβήν του.

Η ΑΜΑΘΕΙΑ

Κύματα λάβας, παγωνιάς μᾶς πλῆ-
κωσαν ἐσχάτω,
μὰ, ἐκτὸς αὐτῶν, ἐπλάκωσε και κῦ-
μα... ὁμαθείας
κ' εἶται μαθη-
τῶν, μαθητῶν
βγαίνουν σ' αὐτὸ
[τὸ Κράτος
δι πλοματοῦχοι
βοῦβαλοι και
αἰγες Ἀμα(λ)-
[θείας]...
Κατεφυγμένους

ΤΟ ΠΕΚΙΝΟ

Ὅλοι γνω-
ρίζετε ὅτι τὸ
Πεκίνο εἶνε ἡ
μᾶλλον ἦταν
πρὸ ὀλίγων ἀ-
κόμη μηνῶν,
πρωτεύουσα
τῆς Κίνας. Ἐ-
ροτε ὅμως τίσημαίνε ἡ λέξις
Πεκίνο ἢ «Πε-Κίγγ», ὅπως λέ-
γεται στὴ γλώσσα τῶν Κινέζων;
Λοιπὸν «Πε-Κίγγ» σημαίνει
«Ἀνάτορο τοῦ Βορρᾶ». Ἡ πα-
νάρχαια καὶ ἀξιολογοτάτη αὐτὴ
πόλις τῆς Σινικῆς χτιστῆς κατὰ
τῆς παραδόσεις τῶν κινῶν τοῦ Οὐ-
ρανίου Κράτους» κατὰ τὸ ἔτος
1200 π. Χ.
Εἶνε, δηλαδὴ, μία ἀπὸ τῆς ἀρ-
χαῖστες πόλεις, ἡ μᾶλλον μεγα-
λουπόλεις τοῦ κόσμου.

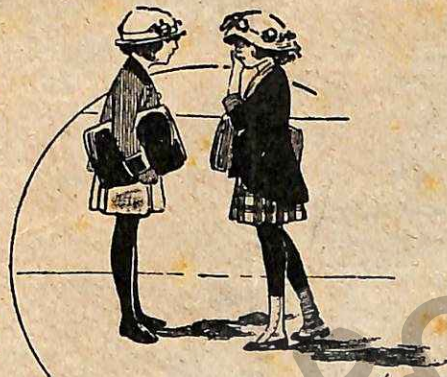
ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ - ΦΡΙΚΗ - ΑΝΑΤΡΙΧΙΛΑ - ΤΡΟΜΟΣ
ΠΡΟΣΕΧΟΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Τὸ περίφημο σπανώτατο μεσαιωνικὸ ἀπόκρυφο βιβλίον τοῦ
Δομινικανοῦ μοναχοῦ ΜΑΤΘΙΑ ΝΤΕ ΖΙΡΑΛΑΝΤΟ, Ἐξο-
ριστοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἐκκλησίας.
Μάγοι, Μάγισσες, ἄστρολέγοι, δραματιζόμενοι, βρυκόλα-
κες, κολασμένες ψυχῆς, φαντάσματα, σκελετοὶ, οὐχιάχτρα,
μυστηριώδεις και παράδοξες ἐμφανίσεις και ὁπτασίες, νάνοι,
στοιχεῖα, κακοποιὰ πνεύματα, διάβολοι, ἐξορκισμοὶ, κλπ.
ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ, ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΑΝΕΙ...

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΖΕΣ

Θεατροφίλος συνεργάτης εἶχε τὴν
ὑπομονὴ νὰ παρακολουθῇ τελευ-
ταίως τὴν ἐκφρασί, τὴν ὁποίαν ἔχουν
γενικῶς ἐπὶ σκηπῆς, οἱ διάφοροι ἡ-
θοποιοὶ μας, τὴν ἐκφρασί τοῦ προ-
σώπου, τῆς ποσῆς τῶν, τῶν κινήσεων
τῶν. Ἀπὸ τῆς... ἐμβριθῆ αὐτὴν με-
λέτην ἐβγαλε ἀξιολογὰ συμπερά-
σματα.
Κατ' οὕτην πολλοὶ τῶν ἡθοποιῶν
μας, ὁμιλοῦν, ἐκφράζονται και ὅταν
ἀκόμη μένουσιν ἀκίνητοι και βουβοὶ
ἐπὶ σκηνῇ.
Τὶ εἶπαν λοιπὸν ὅλοι αὐτοὶ οἱ
καλλιτέχναι στὸν θεατροφίλον συνερ-
γάτην; Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις:
Ὁ κ. Βεάκης:—Ἐγὼ και ὁ Τάλ-
μας...
Ὁ κ. Κόρρη:—Εἶμαι ἀπὸ σπῆτι...
Ὁ κ. Λιάκου:—Καλλιτέχναι...
Ἀχ, Θεοῦλη μου, μοῦ φαίνεται σάν
ὄνειρον...
Ὁ κ. Κατσηρῆς:—Εἶμαι ὁ
Μουνέ... Τσουλῆς σέ...
Ὁ κ. Λεπενιώτης:—Ἀγχαρῆα
κ' αὐτὴ, μορὲ τσογούλα μου...
Ὁ κ. Φιλοσόφου:—Πιθανῶς,
νὰ μὴν ἔχω φωνή, ἀλλὰ ἀνάστημα...
Ὁ κ. Ταβουλάρης:—Εἶμαι ὁ
ραῖος...
Ὁ κ. Μυράτ:—Ὁ Σαῖξπηρ με
εἶχε ὑπ' ὄφιν του!...
Κυρέλλη:—Ἡ ἑσὶ μου ὑπῆρξε
ἐνα... Ρομάτζο!...
Ὁ κ. Κυριακός:—... Ἀ στο
διόλο!...
Ὁ κ. Σταυρίδου:—Ἰδοὺ ὁ νυμ-
φίος ἐρχεται!...
Ὁ κ. Ἀμυράς:—Ἰχ!... Ὁχ!...
Ἀλάχ!...
Ὁ κ. Ἀμυράς:—Λεφτά!... Πῶ!
πῶ!... λεφτά!...
Ὁ κ. Ἀλίκη Θεοδωρίδου:—
Ἐτοί καίει κ' ἡ μαυιά!...
Ὁ κ. Μιράντα Θεοχάρη:—Ἀλ-
λοῖμον! Ἡ μαυιά δὲν καίει εἶται!...
Ὁ κ. Χαλκούσης:—Δυστυχῶς
ἐπιτυχισαμεν!...
Τὸ κόρο τοῦ Μελλοδράματος:—
Ἡ βαρεκίνα καλεῖ... Εἶνε ἐνα κ'
ἐνα!...
(Προσχωρὲς κ' ἄλλα)
Ν. Π. Κ...ς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὁ Ἐκδοτικοὺς Ζηκὴν ἐξέδωσε
νέαν ποιητικὴν συλλογὴν τοῦ κ. Φώ-
του Γιοφύλλη με τὸν τίτλον «Ἡ τε-
λευταία ὥρα τοῦ Σονέττου».
— Ὑπὸ τοῦ κ. Ντόλη Νίβρα ἐξε-
δόθη εἰς κομφον τομον σειρὰ διη-
γημάτων με ὁραία εἰκονογρα-
φίας.
— Ἐξεδόθη ἡ «Νέα Ἑστία» τῆς
1ης Νοεμβρίου με ἐκλεκτὴν συγγρα-
σάσαν.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά, καθώς βλέπετε, μόλις πρό ολίγων ωρών τα έμαθα. Κι' όμέσως φρόντισα να τιμωρήσω τους προδότες...

Οι γείτονες συζητιμένοι για ότι είχε συμβεί, τού έδηλωση ότι πρόθυμα θα πήγαιναν να μαρτυρήσουν υπέρ αυτού στο δικαστήριο. Ένας μάλιστα φώναξε:

— Μαρέ έινε άνδρας με τα όλα του και έμεινεν τον περνούσαμε για βλάκα!

Κανένας δεν λυπήθηκε τα θύματα και προπάντων τον Λεμπλάν τον όποιον συχαινόντουσαν όλοι...

Όταν ή Λόρα έμαθε το δράμα, έμεινε ευχαριστημένη. Οι κληρονόμοι άραιοι να έινε μετά τον άλλον. Έμεινε βέβαια άκόρη ό δρόστης τού δράματος, ό ίδιος ό Λεονέλ. Αυτόν πώς θα τον έξόντωνε μέσα στη φυλακή που θα τον έκλειναν; Μα και ή σκέψη αυτή δεν την βασάνισε πολύ. Είχε τόν Μαυρό Βρυκόλακα για τις πιο δύσκολες ανθρώπινο-νίες.

Έκείνος ό όποιος καταράχτηκε όταν έμαθε το δράμα ήταν ό δόκτωρ Φαβέλ.

— Α την καταραμένη! Α, τη μάγισσα!... άρχισε να τραυλίζει σφίγγοντας τις γροθιές του. Αυτή το έπροκάλεσε κι' αυτό. Πάντα ή γυναίκα αυτή, αυτή ή τίγρις! Μα θα τίμωρηθώ... Δέ θα μάς άιματούλη όλοις βέβαια, δέ θα μάς στείλη όλους στον τάφο. Θα μείνη κάποιος για να την άποκαλύψη, για να τη στείλη στη λαμπρή του!... Ας μη χάνω όμως τον καιρό μου σε λόγια. Χρειάζεται δράσις. Πρέπει να δώ πάλι τον ύπουλό της Άστρινόμας.

Πράγματι ό δόκτωρ άρπαξε το καπέλλο του κι' έτρεξε στο ύπου-γείο. Βρήκε εκεί τον ύπουρό κι' έμεινε μιλώντας μαζί του επί ώραν.

— Γιατρέ μου, τού είπε τέλος ό ύπουρός, όλα αυτά μ' έξεγείρουν, μ' άναστατώνουν. Να, δέν άμφιβάλλω καθόλου, ό βαρκόρης, που άπεκάλυψε στον κ. Λεονέλ τη διαγωγή της γυναίκας του, ήταν έπίτιδος πληρωμένος γι' αυτό. Κ' εκείνος που τού σιγηνοθετεί όλα αυτά εινε άσφαλώς ή κόρη σου Λόρα Βενόσκα. Λοιπόν, γιατρέ μου, είμαι κι' εγώ της ίδιας γνώμης με σάς, αλλά...

— Πώς!... υπάρχει και 'άλλα' στην περίπτωση αυτή; φώναξε κατά-πληκτος ό κ. Φαβέλ.

— Ναί, γιατρέ μου, και όχι μονάχα ένα 'άλλα', παρά δυο και τρία... Το πρώτο 'άλλ' εινε ότι δέν υπάρχει χαμιά άμση απόδειξη κατά της κομίσσης.

— Ας εινε αυτό το παραδέχομαι, είπε ό κ. Φαβέλ. Υπάρχει όμως ή απόπειρα της κομίσσης κατά της Φεονάνδης.

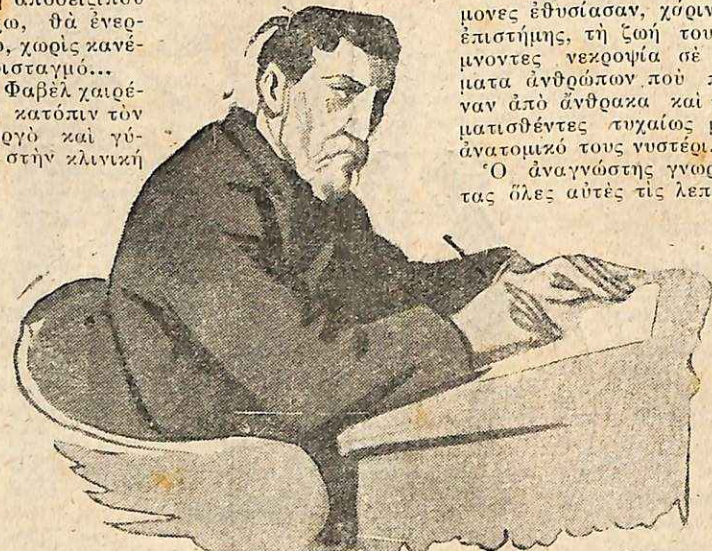
— Βέβαια, αλλά οι ένοχοι έδρα-πέτευσαν, άπάντησε ό ύπουρός, και δέν υπάρχει κανένα άλλο ντοκου-μέντο για τη συνενοχή της κομίσ-σης. Το δεύτερο 'άλλα' εινε ότι την κόρη σου την προστατεύει ή Άύστο-ακή πρεσβεία και δέν εινε δυνατόν, χωρίς να έχουμε χειροπιαστές απο-δείξεις να κατηγορήσουμε μία κυρία της άνωτάτης άριστοκρατίας, στενή

φίλη της συζύγου τού πρεσβευτού φιλικού κράτους. Το τρίτο 'άλλα' εινε ή σχέση της κομίσσης με όλους τους ισχυρούς της ήμέρας και με τις κυρίες της τιμής της Αυτοκρατορίας. Όταν την κατηγορήσουμε, χωρίς να-χουμε αποδείξεις, θα την κάμουμε πιο θαρραλέα και πιο ισχυρή για το μέλλον. Αν βγή άθωα από την κα-τηγορία, θα μένη πειά απόσβλητη για όσα έγκλήματα διαπύξη στο μέλλον.

Ο κ. Φαβέλ κατάλαβε ότι ό ύ-πουρός είχε δίκιο σε όσα έλεγε και κούνησε το κεφάλι του.

— Μολαταύτα, γιατρέ μου, εξα-κολούθησε ό ύπουρός, σάς συνιστώ να εξακολουθήσετε να παρακολου-θίτε με δραστηριότητα την υπόθεση και σάς βεβαίω ότι με την πρώτη άπτή απόδειξη που θα ένο-γηση, χωρίς κανέ-να δισταγμό...

Ο Φαβέλ χαιρέ-τησε κατόπιν τον ύπουρό και γύ-ρισε στην κλινική

Έγραψε μια έκθεσι των έγκλημάτων της Βενόσκας

του. Ήταν πειά τρομερά άνησυχος. Ή Λόρα ήταν πανίσχυρη. Και αν-δύνευε κι' αυτός όποις κι' όλοι οι άλλοι κληρονόμοι της καταραμένης έκείνης περιουσίας. Τι έπρεπε να γί-νη; Μαύρες, σκέψεις γύριζαν στο μυαλό του... Αν τόν έθανάτωναν κι' αυτόν μία μέρα; Κάθισε τότε στο γραφείο του, άφου κλείδωσε την πόρτα του, διάβασε τη διαθήκη του, την οποία προ καιρού είχε συντάξει κι' έγραψε μια έπιστολή, ένα είδος έκθεςως των έγκλημάτων της Βενόσκας. Τουλάριστον δέν θα έδολο-φονεϊτο χωρίς να εκδικηθώ. Ή έπι-στολή αυτή θ' άπεκάλυπτε σ' όλους την αλήθεια... Πιο ήσυχος κατόπιν πέρασε στο θάλαμο της άγαπημένης του Φεονάνδης.

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μιά βδομάδα πέρασε στο μεταξύ αυτό.

Μιά μέρα έκάλεσαν έξαφνα τόν Φαβέλ, σ' ένα από τα νοσοκομεία που έδούσε στο Πα-ρίσι ό Άγγλος έκατομ-μυσιούχος Βάλαϊς, χά-ριν των συμπατριωτών του. Ο δόκτωρ έκα-λείτο συχνά στα νοσο-

κομεία αυτά και ένεργούσε διάφο-ρες έγχειρήσεις. Την ήμερα αυτή τόν κάλεσαν στο νοσοκομείο τού Νεγύ. Έπρόκειτο για κάποια σο-βαρά περίπτωσι μολύνσεως και ό Φα-βέλ έτρεξεν άμέσως εκεί.

Τι είχε όμως συμβεί; Κάποιος νεαρός γιατρός από τη Σκωτία, περνώντας από το Παρίσι, παρουσιάστηκε μία μέρα στο νοσο-κομείο τού Νεγύ, με την πρόφαση να βοηθήσει τους συναδέλφους του.

Είχανε μεταφέρει τότε στο νοσοκο-μείο έναν Έγγλέσο τζόκευ, τόν ό-ποιο είχε ταμπήσει μία νύχτα δη-λητηριώδης και πέθανε μετά έξη ώ-ρες από άνθρακα. Ως γνωστόν το φοβερό αυτό άπόστημα, αν δέν τού προλάβει κανείς άμέσως φέρνει κεραυνοβόλο θάνατο.

Πολλοί μεγάλοι έπιστή-μονες έθυσίασαν, χόριν της έπιστήμης, τη ζωή τους κά-μνοντας νεκροφία σε πτώ-ματα ανθρώπων που πέθα-ναν από άνθρακα και τραυ-ματισθέντες τυχαίως με το άνατομικό τους νυστέρι.

Ο άναγνώστης γνωρίζον-τας όλες αυτές τις λεπτομέ-

ρειες, θα κατάλαβε τη σκηνή, που συνέβη στην άμφιθεατρική αίθουσα τού νοσοκομείου. Ο Φαβέλ, ό όποιος είχε προσκληθεί την ήμερα εκείνη στο νοσοκομείο, έήτησε το πτώμα τού τζόκευ και άπεφάνθη ότι πέθανε πράγματι από άνθρακα. Ο γιατρός όμως από τη Σκωτία ήποστηρίξε ότι έπρόκειτο μάλλον περι ψευδοάν-θρακος. Για να διαλευκανθώ ή υπό-θεση άπεφασίσθη να γίνη νεκρο-φία και να εξετασθώ και το αίμα τού νεκρού μικροσκοπικώς. Μετά τη νεκροφία άπεδείχθη ότι ό Φαβέλ είχε δίκιο, μα ό Σκώτος γιατρός έπέμενε στη γνώμη του.

Τότε πήραν αίμα από το πτώμα και το μετέφεραν στο χημείο. Ο Φαβέλ έκάθησε σε μία καρέκλα για να εξετάσει το αίμα με το μικροσκο-πιο, μα μόλις κόθισε τινάχτηκε ά-πάνου, σά να τόν τσίμπησε κάτι.

— Τι πάθατε; τόν ρώτησαν.

— Έκάθησα φαίνεται άπάνου σε κάποια βελό-νη, που την έξαasan στην καρέκλα, άπάντη-σε.

Ο Σκώτος γιατρός πρηνόνασε το χημείο με τη λαβή τού εργα-λείου του, βρήκε τη

βελόνη καρφωμένη εκεί, την έβγαλε και κατόπι κάθισε να κόνη κι' αυτός μικροβιολογική εξέταση τού αίματος.

Ο Φαβέλ αν και ένοιωθε έναν τρομερό πόνο, ώστόσο δέν έδωσε ση-μασία στο τσίμπημα εκείνο. Κάθισε σε μίαν άλλη καρέκλα, που τού πρόσφερε ό συνάδελφός του και έ-ξετάζοντας το αίμα στο μικροσκο-πιο, φώναξε σε λίγο:

Κυριοι, στο αίμα αυτό υπά-ρχουν βακτηρίδια. Όρίστε, κοιτάξτε και μόνοι σας παρακαλώ. Συνεπώς είχα δίκιο. Έπρόκειτο περι άν-θρακος.

Ο Σκώτος γιατρός ώμολόγησε τότε την ήττα του.

Ο κ. Φαβέλ έπρεπε να φύγω άμέ-σως και να πάη στο Φονταινεμπλό για κάποια σπουδαία έγχειρήσι. Προγενιμάσε γρήγορα και πήρε το τραίνο. Μα όταν έφθασε στο Φον-ταινεμπλό ένοιωθε τόν έαυτό του άρρωστο. Την άδιαθεσία του αυτή την άπέδιδε στο θυμό του, γιατί ή-ταν εκ φύσεως νευρικός, με δυσκο-λία δέ συγκράτησε την αγανάκτησή του για την έπιμονή τούδε δείξει στο νοσοκομείο, ό Σκώτος γιατρός, την οποία μάλιστα θεωρούσε κάπως ύ-ποπτη.

Είχε πάντως κάποιο δίκιο να ύ-ποψιάζεται, γιατί από στιγμή σε στιγμή, ό πόνος τού κεντήματος τής καρφίτσας γινόταν μεγαλειότερος. Μ' όλα ταύτα, παρ' όλη του την άδιαθεσία, έπεσκέφθη τόν άσθενή του και τού έκανε έπιτυχώς την έγ-χείρησι. Στο σπίτι τού άρρώστου, βρήκε και δύο άλλους συναδέλφους του με τούς όποιους συζήτησε άρ-κετή ώρα, για διάφορα ζητήματα. Έξαφνα όμως, καθώς μιλούσε, αλ-σθάνθηκε μ' άπότομη ζάλη. Οι συ-νάδελφοί του παραξενεύτηκαν και τόν ρώτησαν τι τού συμβαίνει.

— Αισθάνομαι τόν έαυτό μου λίγο αδιάθετο, είπε και κάθισε σε μία καρέκλα.

Όταν θέλησε κατόπιν να σηκωθεί είδε ότι τα πόδια τού έτρεμαν. Α-μέσως οι δύο του συνάδελφοι τόν μετέφεραν σ' ένα άμάσι και τόν έ-πηξαν στο σπίτι τού ένος από τούς δύο. Έκει τόν έξάλωσαν σ' ένα κρεβ-βάτι και τόν εξέητασαν.

Όταν είδαν την πληγή, που είχε πείσει τον από το κέντημα της βελό-νης, έαφνίστηκαν και τόν ρώτησαν που έτραυματίστηκε.

Ο Φαβέλ τούς διηγήθη τότε τι άκριβώς συνέβη.

— Θεέ μου! είπε τότε ό ένας απ' τούς γιατρούς, έχετε πάθει μό-λυνση, δόκτωρ Φαβέλ...

Ο Φαβέλ, μόλις το άκουσε αυτό, ταραχτηκε έξαιρετικά.

— Άλλοίμονο! είπε. Είμαι χα-μένος.

Και παρακάλεσε τούς συναδέλφους του να τηλεγραφήσουν άμέσως στην κλινική του.

Όταν τού τηλεγράφημα όμως έ-φθασε εκεί, ή Φεονάνδη άπουσίαζε.

Όταν τού έλαβε, έσπευσε να έλδοσει τη σπ τον Άρμάνδο και άνήσυχος και καταταραχμένοι κι' οι δύο μπήκαν σ' ένα άμάσι και έφυγαν για το Φονταινεμπλό.

(Άκολουθεί)

ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΝΤΕΛ ΦΕΝΤΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά ό χρόνος—ό πολύτιμος αυτός σύμβουλος—κυλούσε. Και τόν 'Ια-νουάριο τού 1518, για δεύτερη φορά, ό Φραγκίσκος ό 1ος, έστειλε άπε-σταλμένο του να παρακαλέσει τόν Άντρέα ντελ Σάρο να πάη στο Παρίσι.

Ο καλλιτέχνης ήταν έτοιμος να-νική και πάλι.

Μα ή Λουκρητία, ή όποια έντω-μεταξύ είχε σκεφθώ ώριμους, έπενε-βη και τού είπε:

— Ναί!.. Νά πās, φίλε μου, να πās... Είχα άδικο, όταν, πρό έξη μηνών, σε συμβούλευα να άντίθετε. Θά ήταν άστειο ή συζυγική άγάπη σου προς μένα να καταστρέψη την τύχη σου! (Τώρα ή Λουκρητία έπί-στευσε στην τύχη του!) Φύγε για το Παρίσι!.. Τό άπαίτω!..

— Και τί θα γίνης εσύ κατά τη διάρκεια της άπουσίας μου...

— Θά σκέφτομαι έσένα! Θά λέω μέσα μου ότι ή άπουσία σου αυτή εινε για τη δόξα σου... και για το καλό όλων μας και έτσι ή ήμερες μου μακρύνουν σου θα μου φαίνονται πιο μικρές...

Ο Άντρέας έδίσταζε. Φοβότανε μήπως κανένας άλλος Τζιάκομο τόν άντικαταστήσει κοντά στη σύζυγό του κατά τη διάρκεια της άπου-σίας του.

Μά εκείνη τόν διέτασε τώρα. Καί ή διαταγές της είχαν διατυ-πωη... Τόν είχε διατάξει μ' έναν τέτοιο τρόπο που εκείνος ένοιωθε την έπιθυμία να την υπακούσει και να μη την υπακούσει συγκρούσε! Ποτέ ή γυναίκα του δέν τού είχε φερθεί με τόσο καλοσύνη, με τόσο τρυφερότητα, όση τις ήμερες, εκεί-νες, τις παραμονές της άναχωρή-σώς του. Φαινόταν ή πονηρή αν- να ήθελε να τού άφήσει, όταν έκεινος θά έφευγε, εύχάριστη την άνάμνησί της, όπως όποτε να αισθάνεται δια-ρκώς τόν πόθο να γυρίσει κοντά της.

Η Λουκρητία εκείνη τη νύχτα ή-ταν έξαιρετικά τρυφερή προς το σύ-ζυγό της. Αυτός πάλι, συζητιμένος έξαιρετικά, την κυττούσε μ' ένα βέμμα μέσα στο όποιο δυο δάκρυα έσχωρρίζαν—ένα δάκρυ εύτυχίας κι' ένα δάκρυ θλίψεως. Ήταν εύτυχης γιατί εκείνη τη στιγμή ή Λουκρητία ήταν όλη δική του, και έλθιτοταν πολύ γιατί φοβόταν πολύ για το μέλλον, γιατί δέν ήξερε κατά πόσον ή Λουκρητία θα ήταν άκόμη δική του όταν αυτός θα έλειπε στο Πα-ρίσι.

— Ξέρω τί συλλογίζεσαι; τού είπ' εκείνη χαμογελώντας.

— Ω!.. ψιθύρισε ό Άντρέας.

— Μη μου τ' άρνείσαι! Φοβάσαι ότι δέν θα σου είμαι πιστή όταν εσύ θα λείπης...

— Άκριβώς έπειδή δέν θα εί-σαι πειά έδω, θα καταβάλω όση πε-ρυσότερη μισοφροσύνη, για να μην κάνω τίποτε που να σε θίξη... Δέν με πιστεύεις;... Μήπως απ' τόν καιρό που έσφαλα, πράγμα για το ό-ποιο μετανόησα ειλικρινώς, σου έ-δωσα ποτέ άφορη ή τίποτε;

— Όχι!..

— Έ λοιπόν, άφου σου άπέδειξα ήδη ότι είμαι άξία της συγνώμης σου μου έδωσες, γιατί να μην εξαλο-γισθώ δέν θα είσαι πιστή;... Έ-πειδή δέν θα είσαι πειά κοντά μου; Μα ή άνάμνησί σου θα βρίσκεται πάντοτε έδω... Και ή άνάμνησί σου αυτή, και αν άκόμη μου παρουσα-στεί μία νέα ευκαιρία να γίνω έ-νοχη, θα με συγκρατήσει και δέν θα

υποκύψω...

Πώς να μην εινε τόσο τρυφερή;... Η Λουκρητία ύπολόγισε πολύ στα σκοινά που πήγαινε να πάρη ό σύ-ζυγός της απ' το βασίλει της Γαλ-λίας... για να της τά πάη κατόπιν αυτής...

Έτσι ό Άντρέας έφυγε απ' την πατρίδα του ήσυχος, όχι όμως και χαρούμενος.

Ένας απ' τούς πιο προσφιλείς του μαθητάς—απ' την ήμερα που ή Λου-κρητία άποφάσισε να τόν στείλει στο Παρίσι για να της φέρη χρήματα είχε πάμνη νακατευτεί στη δου-λειά του και να διώχνη τούς μαθη-τάς του—ένας λοιπόν από τούς πιο προσφιλείς του, ό Συγκρατέλλας συ-νώδευσε τόν Άντρέα στο Παρίσι.

Μόλις έφθασεν εις την αλή της Γαλλίας—γράφει ό ιστορικός Κόρολος Μπλάν,—οι δυο Ιταλοί καλλιτέχναι έτυχαν έντελως βασιλικής ύποδο-χής. Την ίδια ήμερα, προσέφε-

δέν ξέρω αν άπατώμαι, μα εγώ νο-μίζω ότι υπάρχει στο πρόσωπο της «έλεημοσύνης» τού Άντρέα ντελ Σάρο κάτι που φαίνεται σά μία μεγάλη θλίψις... Η πληρωμή τού καλλιτέχνη γι' αυτή την είκόνα ή-ταν μία γενναία βασιλική έπιχορήγη-σις, χωρίς να κάνουμε λόγο για τί-παντός είδους εύνοιες ή όποιες τού έγιναν. Ο βασιλεύς εύχαριστόταν πολύ να τόν επισκέπτεται στο άτελεί του και να τόν βλέπη να ζωγραφί-ζω. Άγαπούσε πολύ επίσης το χαρακτή-ρα τού Φλωρεντινού ζωγράφου, τη γλυκύτητά του, την εύθυμία του, τη μετροφοροσύνη του και την εύκολία με την οποία τόν εύχαριστούσε το κάθε πράγμα. Πώς να μην εινε λοι-πόν κατενθουσιασμένος από μία τέ-τοια τύχη ό ζωγράφος μας, ό όποιος στη Φλωρεντία εργαζόταν πάντοτε για τά μοναστήρια, από τά όποια τού τόσα άριστουργήματα που τούς έφτιαχνε, λάβαινε μέτριες άνταμοι-βές;

Η κυρία, ή όποια άντελήφθη την έντύπωση την όποια είχε κάνει στο ζωγάφο, άρχισε να χαμογελάει... Μα και το χαμόγελό της ήταν έν-τελως όμοιο με το χαμόγελό της Λουκρητίας.

Μά έκανε και κάτι παρ' όλην ά-κόρη... Με μία κίνηση τού κεφαλί-ου της προσκάλεσε τόν Άντρέα να μπη μέσ' στο σπίτι της...

Εκείνος δέν άντιστάθηκε στον πειρασμό. Αυτή ή παράδοξη όμοιό-της του με τη γυναίκα του τόν είχε ξετρελλάνει. Χωρίς ν' άναρωτηθώ ποιά μπορούσε να ήταν αύτη ή γυ-ναίκα με την όποια τόσο εύκολα είχε πιάσει σχέσεις, βρέθηκε μ' ένα λήδημα μέσ' στο σπίτι.

Μιά νέα που φαινόταν σάν χαμα-νιόρα τόν δέχτηκε κάτω στην σκάλα.

—Τί έπιθυμεί ό κύριος; τόν ρώτησε.

— Άφρησε, Τιμπα, άφρησε τόν κύ-ριο ν' άνθρξέ επάνω! άκούστηκαν πάν' απ' το κεφαλόσκαλο.

Η Τιμπα τότε παραμέρισε κι' ό Άν-τρέας άνέβηκε τις σκάλες τέσσερες-τέσσερες.

Η κυρία τόν έπερίμενε στο κατώ-φλι τού δωματίου της.

— Έμπάτε, κύριε, τού είπε.

Και ό Άντρέας μπήκε μέσα.

Από κοντά ή όμοιότης της άγνώ-στου κυρίας με τη γυναίκα του ή-ταν λιγώτερο αισθητή. Η ξένη ή-ταν μεγαλειότερη και παχύτερη από τη Λουκρητία, και με την ιδιότητά του ως ζωγράφος, ό Άντρέας άντε-λήφθη άμέσως ότι όχι στη φύση αλλά στη τέχνη όφειλε εκείνη τα ρόδα και τά κοινά του προσώπου της.

Ντυμένη μ' ένα τριτό είδος καφφού, δη-λαδή έλαχιστα ντυμένη, είχε καθίσει και έδειχνε στον επισκέπτη της μία καρέκλα κοντά στη δική της.

— Συγγνώμη, κυρία, είπε ό Άν-τρέας, ό όποιος είχε συνείδησι από την πρώτη του συγκίνηση και είχε άνα-κρίσει όλη του την έτοιμότητα, σε ποία, παρακαλώ, έχω την τιμή να ό-μιλώ... Ποιά είσθε;

— Ποία είμαι; τού άπάντησε ή ξένη ζοηρά-εαφνιασμένη από την έρώτησή αυτή, μα δέν με ξέρετε; Είμαι ή... Γκωτιέ...

— Η... Γκωτιέ!..

— Ναί... Ναί... ή Γκωτιέ, μα από τις δεσποινίδες της κυρίας ντε Βιρβίλλ...

Και ποιά εινε αυτή ή κυρία ντε Βιρβίλλ...

Άκούοντας τον να της άπευδύνη αυτή την έρώτησι, ή Γκωτιέ άρχισε να γελάει.

Μά πώς; Δέν ξέρετε ποιά εινε... Α! Α!.. Μα δέν άνήχετε σεις στην αλή;

Η μόνη του χαρά, ήταν να ν' άφη- στη Λουκρητία και να της στείλη ά-

(Άκολουθεί)

Μπόρεσε να θανατώ το λαμπρό γέμα της άναχωρήσεως τού βασιλέως για τ. κυνήγι...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τι ωφελήσει άνθρωπος εάν τον κόσμον όλον
κερδίση και ζημιωθεί την ψυχὴν αὐτοῦ !...]
(Εὐαγγέλιον)(Συνέχεια ἐκ τοῦ
προηγ. μ.ν. ου)

Μὴ σέ
μέλει γι' αὐτό,
Φίλιππε. Ἄν
μ' ἀγαπᾷς δὲν
μπορεῖ νὰ ὁ-

πύχῃ σὲν ἐνωσί μ' οὔτε τα-
κῶνσι, οὔτε ντροπῇ. Μόνον νὰ
μὲ ἀγαπᾷς λίγο καὶ σὺ καὶ δὲν θὰ
μ' ἐνδιαφέρει ποτὲ τίποτε, ὅ,τι κι
ἂν συμβῇ.

Αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀφοσίωσίς τῃς
σκόρπισε ὅλους τοὺς δισταγμούς
του. Ὁ λαϊκὸς τὸν φρούσκων
καὶ τὰ μάτια του θάλωναν. Ἐ-
κείνη ἔβγαλε τρυφερό τὸ ἓνα χέρι
τῆς πάνω στὸν ὅμο του.

— Θὰ σὲ ἀκολουθήσω ὅπου
κι' ἂν παῖς, τοῦ εἶπε. Εἶσαι ὁ
πραγματικὸς μου ἄνδρας, Φίλι-
ππε, ἀγαπᾷς ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ
αὐτὸ θ' ἀξίζει γὰρ δὲ. Ἄν πρέ-
πει νὰ πᾶς μακριὰ, μακριὰ στὰ
ξένα, ἀδιάρκοιο ποῦ, θὰ ἔλθω
μαζὺ σου, καθὼς καὶ τὸ παιδί,
κι' ἂν θὰ εἴμαστε φτωχοὶ θὰ
ἐργαζομαίμαζὺ σου.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν φαινότανε
νὰ τὴν ἀκούῃ. Μαζεμένους καὶ
μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο μέσα
στὶς παλάμες, καθότανε κοντὰ
στὴ φωτιά. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ
σιωπῇ, ἡ ὑπόνοια φωνὴ τοῦ
Πήτου ἦρθε πάλι γὰρ νὰ συνεχί-
σῃ, τὸ τραγῶδι :

Δὲν ἔχω ἀρραβῶνα μὲ κανένα.
Θέλω νὰ μείνω ἀνύπαντρη παρ-
'ἑμένα.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν ἐκείνη
τὴ στιγμὴ τὰ χέρια τους ἐνώ-
θησαν.

— Θὰ καὶ ἡ καρδιά του, τῆς
ψιθύρισε ἐκεῖνος, ἂν φύγουμε.
Τὸ ξέρεις αὐτό ;

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἐ-
σφιξε μονάχα τὸ χέρι του καὶ
συμμάζεφτηκε κοντὰ του. Ἐμοι-
αζαν μὲ δυὸ ἔνοχες ψυχὲς ποὺ ἀ-
κούνε τὴν καμπάνα τῆς εὐτυχίας
νὰ σημαίνει γὰρ ὅλο τὸν ἄλλο κό-
σμο καὶ μονάχα γι' αὐτοὺς νὰ μὴ
σημαίνει.

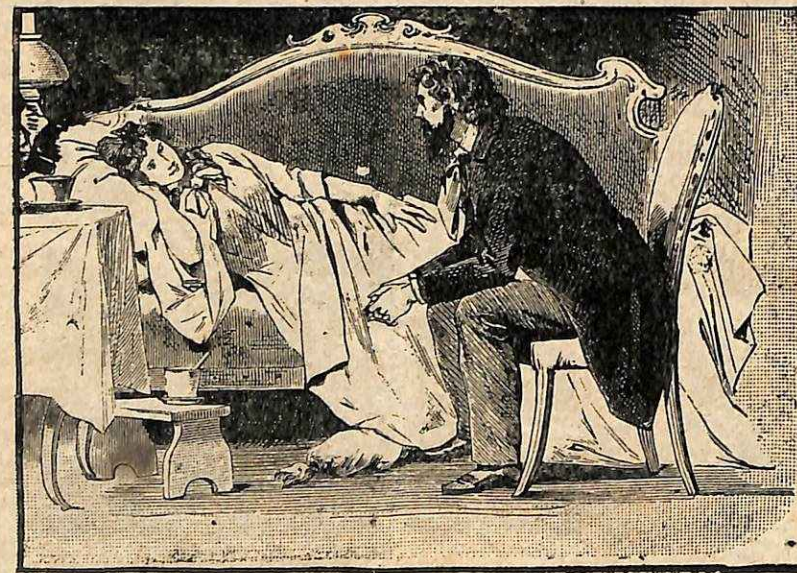
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄ-
νοιξε μὲ πάταγο καὶ μπήκε μέσα
ὁ Πήτος, γελώντας θορυβωδῶς.
Ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Καίτη ἀκού-
γοντας τὸν κρότο τινάχτηκαν.

— Σὰς φά-
νηκε πῶς ἦ-
ταν σεῖσμος ;
ρώτησε ὁ Πή-
τος. Μεγάλη
σου καλοσύ-
νη, Φίλιππε
ποῦ κάθεσαι
καὶ κρατᾷς
συντροφιανῶς

γυναίκα μου, σὰν ἀφοσιωμένο
σκυλλί. Μὰ ἐσὺ Καίτη, φαίνεσαι
πολύ κουρασμένη... Τι ἔχεις ; Ἐ-
Φίλιππε, τὰ παιδιὰ ρωτοῦν, πο-
τὲ θὰ διορισθῇς ἐδῶ δικαστὴς ;... Μὰ
τί ἔχεις κι' ἐσὺ ;... τὸ μάτι σου
εἶνε κόκκινο σὰν αἱματοβαμμένο.
Μέσ' σὲν ταραχὴν καὶ τὸν ἐ-
ξουτελισμὸν τοῦ ὁ Φίλιππος ἔν-
νοιωθε μὴ μεγάλη ἐπιθυμία ν'
ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν καταπιῇ.

— Αἷμα εἶνε ; εἶπε μὲ ὕφος
χαμένο. Μπα, δὲν εἶνε τίποτε...
Ὁ διορισμός... Αὔριο στὶς τρεῖς
θὰ δοκιμαθῶ μπρὸς στὸ εἰδικὸ
συμβούλιο στὴ Δόγλη... Μὰ θὰ
γυρῶ πίσω στὴ Δόγλη...

— Μ' ἀμάρ ;
— Ναί. Κατὰ τίς ἑφτά-ὀκτὼ
τὸ πρωί...
— Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶς...
— Θὰ πάω στὸν Ἅγιο Γιάν-

νη, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος.
Ὁ Πήτος βγήκε ἔξω. Ὁ Φί-
λιππος τὸν ἀκολούθησε, μὰ κα-
θὼς περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴν
Καίτη, τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτί :

— Τὸ ἀμάρ θὰ ῥοθῇ στὶς ἑφτά-
μιση. Θὰ σταθῇ μὰ στιγμὴ στὸ
δρομὸ τῆς ἐνορίας καὶ ἔπειτα θὰ
τραβήξῃ πάλι στὴ Δόγλη, ἀπὸ τὸ
Λάξεν.

Καὶ βγήκε ἔξω.
Κατέβηκαν κάτω μαζὺ μὲ τὸν
Πήτο. Ὁ Πήτος τοῦ φώτισε νὰ
καβαλλήσῃ τὸ ἄλογό του κι' ἔπει-
τα τὸν κατενώδωσε λέγοντας :

— Ὡραία νύ-
χτα γὰρ νὰ περ-
πατᾷ κανεὶς κα-
βάλλα... Καλη-
νύχτα !... Καλη-
νύχτα !... Κι' ὁ
Θεὸς νὰ σ' ἐξή-

καὶ, παλὴν μου φίλε...

Μόλις ἀνέβηκε ἀπάνου ὁ Πή-
τος, βόηκε τὴν Καίτη ταραγμένη
καὶ κατάχλωμη.

— Μὰ τί ἔχεις ψυχὴ μου ; τὴ
ρώτησε τρομαγμένος.

— Τίποτα... λιγάκι ζαλισμένη
εἶμαι, μὰ... θὰ περάσῃ.
Ὁ Πήτος ἔτρεξε νὰ καλέσῃ τὸ
γιατρό. Σὲ λίγο, πράγματι γύρισε
φέρνοντας τὸν μαζὺ του. Ὁ
γιατρός πλησίασε στὸ κρεβάτι
στὸ ὁποῖο ἐνωμεταξὺ εἶχε πλα-
γιάσει ἡ Καίτη κι' ἄρχισε νὰ τὴν
ἐξετάζῃ μὲ προσοχή.

— Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν
Πήτο, τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ
φῆρῃ μὰ πετσετά. Τὸ ἔκανε αὐ-
τὸ γὰρ νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὴν
Καίτη.

— Καταλαβαίνω... τῆς εἶπε

Ἄπὸ τὸ δόρυβό τοῦ νταουλίου ἡ
μικρούλα ἐπύνησε στὸ ἀπάνου δω-
μάτιο κι' ἔκλεισε. Ἡ Νάνση ἔτρεξε
καὶ τὴν ἔφερε κίτου, χορεύοντάς
τὴν στὰ χέρια τῆς. Ἡ Καίτη παί-
νοντας τὴν κόρη τῆς ἄρχισε καὶ τῆς
φιλή μὲ λαχτάρα τὰ ρόδινα ποδα-
ράκια τῆς καὶ τὰ χεράκια τῆς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε ὁ Πή-
τος λαχανίζοντας, πῆρε τὴ μι-
κρούλα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μαμᾶς
τῆς κι' ἄρχισε κι' αὐτὸς μὲ τὴ
σιωπὴ τὸν νὰ τὴν χαϊδεύῃ καὶ νὰ
τῆς κἀνὴ παιχνιδάκια.

Τι νόστιμη ποὺ εἶνε, ζωὴ
νάχῃ ! ἔλεγε. Κύτταξέ τὴν ! Μοῦ
τσάκωσε τὸ δάχτυλό μου. Τι δυ-
νατὰ ποὺ τὸ σφίγγει ! Σιγὰ-σιγὰ
μεγαλώνει σὰν τὰ νερά, ποὺ ἀλα-
φροφρονόκουν τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ
τὴν ἀγάπη μας, Καίτη, δὲν πι-
στενα νάχουν τόσο χἀνι τὰ μικρά.

Ἡ Καίτη, ἡ ὁποία καθόταν στὸ
τραπέζι καὶ κένωνε τὸ τσάι, εἶ-
πε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔξαφνα :

— Ἐτοί γίνεται πάντοτε. Στὴν
ἀρχὴ ἡ γυναίκα εἶνε τὸ πᾶν γὰρ
τὸν ἄνδρα. Μὰ ἔπειτα ἔρχεται ἡ
να παιδί καὶ τότε ἂς πᾶν στὸ
καλὸ ἐκείνη ποὺ τὸ ἔκανε.

— Ὁχι, μὲ τὸ Θεό, φώναξε ὁ
Πήτος, δὲν εἶνε ἔτσι. Ἄν τὸ
παιδί εἶνε χρυσάφι γὰρ τὸν πατέρα
του, ἡ γυναίκα
εἶνε διαμάντι

εἶνε τὸν ἄν-
δρα τῆς. Ἄν
ἔχῃ αὐτὸ τὸ
μικρὸ, Καίτη,
θὰ ἦταν σὰ
νὰ χάσω τὸ μὴ-
δὲ ἀπὸ σένα...

— Ἄκουσθαι !
Ἡ Καίτη ση-
κώθηκε πρὸ τὴν
ἄλλη μέρα, μὰ πρὶν
ἂν αὐτὴ εἶχε ση-
κώθῃ ὁ Πήτος, ὁ
ὁποῖος μαθόνων-

τας τὸ διορισμὸ τοῦ Φιλίππου εἶ-
χε διοργανώσει ἓνα γλεντάκι μ'
δράγα γὰρ νὰ γιορτάσουν τὸ γε-
γονός. Κάλεσε ἓναν ποὺ ἔπαιζε
κλαρινέτο καὶ ἀγόρασε καὶ ἓνα
τύμπανο.

— Χρειάζεται, εἶπε, ἓνα γεθῶ
νταούλι. Κάτι τι ποὺ νὰ κἀνὴ θό-
ρυβο ὥστε νὰ μὴ νυστάξῃ κανεὶς.

Ὑστερα κατόρθωσε τὸ μουσικὸ
τοῦ θίασο ἀπὸ τὸν Ἰωνᾶ Τζέλλη,
ὁ ὁποῖος θάπαιζε κλαρινέτο καὶ
τὸν Τζῶν Χτίρο, ποὺ θάπαιζε
τρομπόνι. Τὸ νταούλι θὰ τὸ χτυ-
ποῦσε ὁ ἴδιος ὁ Πήτος.

Ὁ μουσικὸς θίασος ἔκαμε τίς
δοκιμὲς του στὸ σπίτι καὶ ποὺ ὁ
Πήτος εἰτοίμαζε γὰρ θερρινὴ τους
κατοικίαν, στὴ μέση τοῦ κήπου. Ἐ-
κείνο τὸ πρωὶ ὁ θίασος εἶχε συγ-
κεντρωθῇ γὰρ τὴν τελευταία δοκι-
μή. Καὶ ἐνῶ αὐτοὶ ἔπαιζαν ἡ Καί-
τη εἰτοίμαζε τὸ πρόγευμα. Ἦταν
πολὺ ἡσυχία καὶ ἐννοιοθε τὰ στή-
θια τῆς ἐλαφρομένα.

Ἄπὸ τὸ δόρυβό τοῦ νταουλίου ἡ
μικρούλα ἐπύνησε στὸ ἀπάνου δω-
μάτιο κι' ἔκλεισε. Ἡ Νάνση ἔτρεξε
καὶ τὴν ἔφερε κίτου, χορεύοντάς
τὴν στὰ χέρια τῆς. Ἡ Καίτη παί-
νοντας τὴν κόρη τῆς ἄρχισε καὶ τῆς
φιλή μὲ λαχτάρα τὰ ρόδινα ποδα-
ράκια τῆς καὶ τὰ χεράκια τῆς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε ὁ Πή-
τος λαχανίζοντας, πῆρε τὴ μι-
κρούλα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μαμᾶς
τῆς κι' ἄρχισε κι' αὐτὸς μὲ τὴ
σιωπὴ τὸν νὰ τὴν χαϊδεύῃ καὶ νὰ
τῆς κἀνὴ παιχνιδάκια.

Τι νόστιμη ποὺ εἶνε, ζωὴ
νάχῃ ! ἔλεγε. Κύτταξέ τὴν ! Μοῦ
τσάκωσε τὸ δάχτυλό μου. Τι δυ-
νατὰ ποὺ τὸ σφίγγει ! Σιγὰ-σιγὰ
μεγαλώνει σὰν τὰ νερά, ποὺ ἀλα-
φροφρονόκουν τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ
τὴν ἀγάπη μας, Καίτη, δὲν πι-
στενα νάχουν τόσο χἀνι τὰ μικρά.

Ἡ Καίτη, ἡ ὁποία καθόταν στὸ
τραπέζι καὶ κένωνε τὸ τσάι, εἶ-
πε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔξαφνα :

— Ἐτοί γίνεται πάντοτε. Στὴν
ἀρχὴ ἡ γυναίκα εἶνε τὸ πᾶν γὰρ
τὸν ἄνδρα. Μὰ ἔπειτα ἔρχεται ἡ
να παιδί καὶ τότε ἂς πᾶν στὸ
καλὸ ἐκείνη ποὺ τὸ ἔκανε.

— Ὁχι, μὲ τὸ Θεό, φώναξε ὁ
Πήτος, δὲν εἶνε ἔτσι. Ἄν τὸ
παιδί εἶνε χρυσάφι γὰρ τὸν πατέρα
του, ἡ γυναίκα
εἶνε διαμάντι

εἶνε τὸν ἄν-
δρα τῆς. Ἄν
ἔχῃ αὐτὸ τὸ
μικρὸ, Καίτη,
θὰ ἦταν σὰ
νὰ χάσω τὸ μὴ-
δὲ ἀπὸ σένα...

— Ἄκουσθαι !
Ἡ Καίτη ση-
κώθηκε πρὸ τὴν
ἄλλη μέρα, μὰ πρὶν
ἂν αὐτὴ εἶχε ση-
κώθῃ ὁ Πήτος, ὁ
ὁποῖος μαθόνων-

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕΪΝ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου. Δουμάς, Μερὺ καὶ Μπαλζάκ. Στὸ σαλόνι τῆς κυρίας Ζιραντὲν. Ἡ φίλη τοῦ Δουμά δεσπο-
νίς Ἰντα. Τὰ παράπονα τοῦ ζεύγους. Ἡ συνδρομὴ τοῦ δούκους τῆς Ὁρλεάνης. Συζυγικὲς σκηνές, κλπ.

Κάποιος Ἰάλλος πολιτικός, σύγχο-
νος τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά πατρὸς καὶ
στενὸτατος φίλος του, ἔγραψε κάποτε
γὰρ τὸν μεγάλο ἐκείνον μυθιστοριο-
γράφο τὴν κατοχὴν σκιαγραφία, ἡ
ὁποία περιλαμβάνει πολλὰ ἀγνωστο-
καὶ χαριτωμένα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς
τοῦ συγγραφέως τῶν «Τριῶν Σωμα-
τοφυλάκων».

Ὁ Ἀλεξάνδρος Δουμάς πατήρ,
γράφει, ἦταν πνευματώδης ὅσο κα-
νένας ἄλλος, ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς
του. Ὡστόσο καμμιὰ ἀπ' τὶς φράσεις
του καὶ τίς πρὸ περιχρήσεις ἀκόμα,
δὲν προσέβαλε ποτὲ κανένα.

Ὁ Δουμάς ἔλεγε τὶς πνευματώδεις
φράσεις του παντοῦ καὶ πάντοτε, ὅ-
που κι' ἂν ἦτο ἀνέναντί του, εἶπε στὸ δω-
μάτιο τῆς θυροφύλλου του, εἶπε στὸ σα-
λόνι τῆς κυρίας ντὲ Ζιραντὲν καὶ γι'
αὐτὸ παντοῦ τὸν ἐλάτρευαν.

Σὰς διηγόταν τίς πρὸ φαντασιώ-
δεις, τίς πρὸ ἀπρόσδοκας ἱστορίες
μὲ μὴ χάρι τόσο δυνατὴ ποὺ σὰς ἔ-
κανε νὰ χρέμεστε ἀπ' τὰ χεῖλη του.
Ὅταν διαβάσω τὸς «Τρεῖς Σωματο-
φυλάκες» — γὰρ χιλιοστὴ φορά — νομί-
ζω ὅτι τὸν ἔχω ἀνέναντί μου νὰ μοῦ
μιλήσῃ. Ἦταν γόης καὶ ὅταν μιλοῦ-
σε καὶ ὅταν ἀκούει δὲν μιλοῦσε.

Ἐγὼ τὴν γνώμην ὅτι ὁ Δουμάς, ὁ
Μερὺ καὶ ὁ Μπαλζάκ ἦταν οἱ τρεῖς
πρὸ φλῶρασι ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς
μας. Ἡ κυρία ντὲ Ζιραντὲν αἰσθα-
νόταν μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ τοὺς
ἔχῃ καὶ τοὺς τρεῖς μαζὺ στὰ περιόρη-
μα δειπνα, τὰ ὁποία εἶδνε ταχτικά
στὸ μέγαρό της. Πολὺ γρήγορα ὁ
μὴ ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς δέχεται
χωριστὰ τὸν κανένα.

Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν
Πήτο, τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ
φῆρῃ μὰ πετσετά. Τὸ ἔκανε αὐ-
τὸ γὰρ νὰ μείνῃ μόνος μὲ τὴν
Καίτη.

Ἄπὸ τὸ δόρυβό τοῦ νταουλίου ἡ
μικρούλα ἐπύνησε στὸ ἀπάνου δω-
μάτιο κι' ἔκλεισε. Ἡ Νάνση ἔτρεξε
καὶ τὴν ἔφερε κίτου, χορεύοντάς
τὴν στὰ χέρια τῆς. Ἡ Καίτη παί-
νοντας τὴν κόρη τῆς ἄρχισε καὶ τῆς
φιλή μὲ λαχτάρα τὰ ρόδινα ποδα-
ράκια τῆς καὶ τὰ χεράκια τῆς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε ὁ Πή-
τος λαχανίζοντας, πῆρε τὴ μι-
κρούλα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μαμᾶς
τῆς κι' ἄρχισε κι' αὐτὸς μὲ τὴ
σιωπὴ τὸν νὰ τὴν χαϊδεύῃ καὶ νὰ
τῆς κἀνὴ παιχνιδάκια.

Τι νόστιμη ποὺ εἶνε, ζωὴ
νάχῃ ! ἔλεγε. Κύτταξέ τὴν ! Μοῦ
τσάκωσε τὸ δάχτυλό μου. Τι δυ-
νατὰ ποὺ τὸ σφίγγει ! Σιγὰ-σιγὰ
μεγαλώνει σὰν τὰ νερά, ποὺ ἀλα-
φροφρονόκουν τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ
τὴν ἀγάπη μας, Καίτη, δὲν πι-
στενα νάχουν τόσο χἀνι τὰ μικρά.

Ἡ Καίτη, ἡ ὁποία καθόταν στὸ
τραπέζι καὶ κένωνε τὸ τσάι, εἶ-
πε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔξαφνα :

— Ἐτοί γίνεται πάντοτε. Στὴν
ἀρχὴ ἡ γυναίκα εἶνε τὸ πᾶν γὰρ
τὸν ἄνδρα. Μὰ ἔπειτα ἔρχεται ἡ
να παιδί καὶ τότε ἂς πᾶν στὸ
καλὸ ἐκείνη ποὺ τὸ ἔκανε.

— Ὁχι, μὲ τὸ Θεό, φώναξε ὁ
Πήτος, δὲν εἶνε ἔτσι. Ἄν τὸ
παιδί εἶνε χρυσάφι γὰρ τὸν πατέρα
του, ἡ γυναίκα
εἶνε διαμάντι

αὐτὴν ἐπίσης, ὅπως μπορούσαμε κα-
λύτερα. Ἀλλὰ κάθε μέρα ἐπαναλαμ-
βανόταν ἡ ἴδια ἱστορία. Καὶ τὴν πα-
ραμικρὴ λογομαχία τοὺς ἐτρεχαν ὁ-
μέσως γὰρ νὰ μᾶς τὴν διηγῶντο. Τὸ
κάκον τοὺς συμβουλευόμενα νὰ ἔχουν
ὑπομονὴν κι' ἐγκαρτέρησι. Αὐτοὶ μᾶς
κατεδίδωκαν διαρκῶς, ἐπὶ τῶντας ἀπὸ
μᾶς παρηγορία καὶ συμβουλές...

Κάποτε ὁ Δουμάς τῆς Ὁρλεάνης ἔ-
μαθε ὅτι ὁ Δουμάς εἶχε οικονομικὲς
στενοχώριες κι' ἐποφελήθηκε τῆς εὐ-
καιρίας γὰρ νὰ βοηθήσῃ τὸ μυθιστο-
ριογράφο, τοῦ ὁποῖου ἦταν θερμὸς
θαυμαστής καὶ στενὸς φίλος. Τοῦ
ἐπρότεινε λοιπὸν νὰ τοῦ καταβάλῃ
τὰ ἐξόδα γὰρ νὰ πᾶν καὶ κἀνὴ ἓνα
ταξίδι στὴν Ἰσπανία καὶ νὰ γράψῃ
τὶς ἐντυπώσεις του, ἀπ' ἐκεῖ μαζὺ μὲ
μερικὰ ἀνέκδοτα, γεμάτης μὲ τὸ γνο-
στὸ γιοῦμο του. Ὁ Δουμάς ἀποδέχθη
τοὺς πρὸ φημισμένους ὑπογράφους νὰ
φτιάξουν κατὰλληλως εἰκόνες γὰρ τὸ
ἔργο τὸ ὁποῖο εἶπε

— Μὰ ἂν ἔρθῃ καὶ
αὐτὴ τότε δὲν θὰ εἶ-
νε ταξίδι ἀναμνησ-
τικόν. Καὶ ὅχι ἀπὸ
ἀρχαῖες σκηνές μεταξὺ
τοὺς, σκηνές ἀγριώ-
τερες ἀπὸ κάθε ἄλλη
φορά.

Ὅσο περισσότερο
ὁ Δουμάς ἤθελε νὰ
ἐξφορτωθῇ τὴν Ἰντα,
τόσο ἐκείνη κολλοῦσε
περισσότερο σ' αὐτόν
καὶ ὁμιλοῦσαν πῶς
θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε
παντοῦ βῆμα, πρὸς
βῆμα. Τὸν ἀκολου-
θοῦσε σὰν νὰ ἦταν
ἡ σκιά του ἀπὸ φόβο
μὴπως τὸν χάσῃ. Ἡ
καμμένη συχνὰ ἐξ-
πνεύσε τὴν νύκτα βα-
ρυνὸς γιὰτὶ ἔβλεπε
στὸν ὕπνον τῆς ποῖς
ὁ Δουμάς εἶδνε κρυ-
φὰ ἀπ' αὐτὴν τίς
βαλάντες του, Ζουρνα
καὶ οἱ δυὸ μὲ τὴν
κολασμένην.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ
ἐξηκολούθησαν τόσο
πολὺ ὥστε μὰ μέρα
ἦλθε καὶ πρὸς τὴν
ἡ ὁποία μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐπέμβῃ
ναυδορία τοῦ πρίγκιπος κατόρθω-
σε νὰ διώξῃ τοὺς δισταγμούς καὶ τὴν
δυσθυμία τοῦ Δουμά, ὁ ὁποῖος ἀκο-
ρῶς δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ μαζὺ τὸν
γυναίκα καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἰντα.

Ὅταν ἐγύρισε στὸ σπίτι του, ὁ
Δουμάς ἀνεκοίνωσε στὴν Ἰντα τὴν
πρότασιν τοῦ πρίγκιπος καὶ συγγχο-
νίας τῆς ἀνέπτυξε ὅλα τὰ δυσόρεστα
τοῦ ταξιδίου ἐκείνου, τοὺς κόπους,
τοὺς κινδύνους, τίς πιθανότητες ν'
ἀρρωστήσῃ κανεὶς, κατὰβάλλοντες
ὅλη τὴν εὐλογητὴν του γὰρ νὰ κἀνὴ
τὴν φίλην του νὰ πεισθῇ καὶ νὰ μὴν
πορασίῃ τὸ ταξίδι ἐκείνου. Ἡ Ἰντα
ὅμως κατενθουσιασμένη ἔπεσε στὴν
ἀγκαλιά του, τὸν ἐφίλησε φλογερά
καὶ τοῦ εἶπε.

— Καὶ νὰ ἴδῃς, πόσα χρόνια ὄντι-
νησάντες...

Καὶ, χωρίς νὰ τοῦ ἀφίση νὰ πᾶ τί-
ποτε, τοῦ φώναξε.

— Μὴ στενοχωριέσαι, ἀγάπη μου,
θάρθῃ καὶ ἐγὼ μαζὺ σου. Πότε φευ-
γούμε ;

— Ἀλλὰ ὁ Δουμάς κάθε ἄλλη διά-
θεσι εἶχε παρὰ νὰ τὴν πάρῃ μαζὺ
του. Τῆς ἐδίδωκε ὅτι θὰ τὴν ἀφίση
στὸ Παρίσι κι' ἀπ' τὴν στιγμὴ ἐκείνη
ἀρχισε ἓνας ὀμηρικὸς πόλεμος με-
ταξὺ τους.

Φυσικὰ ὁ Δουμάς ἤθελε ἀμέσως στὸ
σπίτι μου καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν νέα
αὐτὴ στενοχώρια του. Ἐπειτα πῆγε
καὶ τὴν διηγήθηκε καὶ στὴν δεσπο-
νίδα Μάρς. Ἐμεῖς τὸν συμβουλεύ-
σαμε νὰ πάρῃ τὴν Ἰντα μαζὺ του,
ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀκούσῃ
λέει γι' αὐτό. Καὶ μόνον ἡ σκέψις ὅτι
θὰ ταξίδευε μαζὺ μὲ τὴν Ἰντα, τοῦ
ἐφανε ἀπόγνωσι καὶ μᾶς φώναξε μὲ
τόνο ἀπελπιστικό :

— Μὰ ἂν ἔρθῃ καὶ
αὐτὴ τότε δὲν θὰ εἶ-
νε ταξίδι ἀναμνησ-
τικόν. Καὶ ὅχι ἀπὸ
ἀρχαῖες σκηνές μεταξὺ
τοὺς, σκηνές ἀγριώ-
τερες ἀπὸ κάθε ἄλλη
φορά.

Ὅσο περισσότερο
ὁ Δουμάς ἤθελε νὰ
ἐξφορτωθῇ τὴν Ἰντα,
τόσο ἐκείνη κολλοῦσε

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ, Η "ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ,"

Η δολοφονία ενός τρομερού ληστήρχου. Μέσ' στο κεντρικότερο σταυροδρόμι. Λησται κατά ληστών και αστυνομικοί κατά ληστών. Η ποταπαγόρευσις και η τρείς φυλές του Σικάγου. Ο Μεγάλος Τζιμ και ο Άλφονσος ο μεγαλόκαρδος. Η δολοφονία του Μεγάλου Τζιμ. Η συμμορία Καπότε-Λομπάρντο-Τόριο. 5 1/2 δισεκατομμύρια κέρδη !... Παλληστρική συνδιάσκεψις ειρήνης !...

Το Σικάγο των Ήνωμένων Πολιτειών θεωρείται σήμερα από τους εγκληματολόγους ως η «Πρωτεύουσα του εγκλήματος». Και πολύ δικαίως γιατί τα εγκλήματα πύ γίνονται κάθε χρόνο εκεί δεν γίνονται σε όλες τις άλλες μαζύ με τις άλλες πόλεις των Ήνωμένων Πολιτειών. Όπως δε αναφέρει η έπίσημη διεθνής εγκληματολογική στατιστική, στί: Ήνωμένες Πολιτείες γίνονται κάθε χρόνο τόσα εγκλήματα όσα γίνονται σε όλες μαζύ τις άλλες χώρες της γής.

Μόνο κατά το τρέχον έτος διαπράχθηκαν στο Σικάγο, έντός των άλλων εγκλημάτων, 215 δολοφονίες μέσ' στους κεντρικώτερους δρόμους της πόλεως.

Γιά να λάβη όμως κανείς μιά σαφή ιδέα του τί γίνεται σήμερα στο Σικάγο με τ' αναριθμητα πληθή των εγκληματιών του, άρκαι να διηγηθούμε ένα μεγάλο εγκλημα, το όποιο διεπράχθη εκεί πρό διμήνιο.

Στί: 7 'Οκτωβρίου το άπόγευμα στί: 4 1/2 ό περιβόητος και ρομερος λήσταρχος Άντώνιο Λομπάρντο, περνούσε το σταυροδρόμι των δδών Μάντισον και Ντήμπορν, ένα άπ' τά πιο πολυπληθή σταυροδρόμια όλου του κόσμου, συνοδευόμενος άπ' τους πιστούς σωματοφυλάκας του τόν Γκιουζέππε Φερρέρο και τόν Πασκουαλίνο Δολόρντο

Καθώς όμως ό Λομπάρντο με τους δύο σωματοφυλάκας του έκανε να στρίψει τη γωνία τηςδούδ Μάντισον, άκούστηκαν έξαφνα άλλεπάλληλοι πυροβολισμοί. Η σφαίρες περνώντας με καταληκτική εδστοχία άνάμεσα άπ' το άνύποτο πυκνό πλήθος των διαβατών έπέτυχαν όλες το Λομπάρντο και τόν ένα άπ' τους άκολούθους του, τόν Φερρέρο. Έννοείται ότι το πλήθος μολοντί έχει συνειθίσει σε παρόμοιες σκηνές άρχισε άμέσως να τρέχει πανικόβλητο προς όλες τις κατευθύνσεις, ζητώντας καταφύγιο και άφήνοντας στη μέση του δρόμου τους δύο τραυματίες και τόν δεύτερο άκόλουθο το Λομπάρντο, τόν Δολόρντο, ό όποιος δεν είχε πάθει τίποτε. Φυσικά όι φωνές άφού έκαναν τη δουλειά τους, χάθηκαν κι αυτοί μαζύ με το άλλο πλήθος προσπαθώντας να ξεφυγουν. Άλλά ό Δολόρντο καθώροσε να τους ξεχωρίσει μέσα σ' εκείνο το πλήθος και τραβώντας το περιστροφό του, ώρμησε εναντίον τους. Τότε άρχισε ένα δαιμονισμένο κυνηγητό του συντρόφου του ληστήρχου κατά τόν δολοφόνον. Ένας γέντεκαβ ό όποιος περνούσε τυχαίως άπ' εκεί είδε την Δολόρντο να τρέχει με το περιστροφό στο χέρι και ώρμησε εναντίον του. Τόν έπιασε σε λίγο και με τόν βοήθεια και άλλων αστυνομικών που έτρεξαν εν τμή-μεταξύ, τόν έδεσε και τόν μετέφερε στην διεύθυνσι της Αστυνομίας.

Έν τμή μεταξύ ό Λομπάρντο και ό Φερρέρο πυροραγούσαν έπάνω στο πεδωδρόμο υποφέροντες φρικτά, γιατί ό δολοφόνος τους είχαν πυροβολήσει με τις τρομερές σφαίρες ντομπου ή όποιες είχαν κατακοιμητιάσει τις σάρκες τους.

Όταν σε λίγο όι αστυνομικοί έφθασαν έπί τόπου, ό μέν Λομπάρντο είχε ξεψυχήσει, ό δε Φερρέρο σφαιλιάζε άπ' τους τραύματους. Οί αστυνομικοί τόν παρέλαβαν μαζύ με το πτώμα του Λομπάρν-

το και μετέφεραν το μέν πτώμα σ' ένα πρακτορείο κηδεών, τόν δε Φερρέρο στην άστυνομία. Όπου έσπευσε άμέσως και ό βοηθός του γενικού εισαγγελέως για να τον άνακρίνη.

— Είδες ποιοι σάς έπυροβόλησαν; ρώτησε δάντεισαγγελέως τόνΦερρέρο. Έκείνος, έννευσε καταφατικά.

— Πέστε μου τά όνόματά τους. — Φερρέρο τη φορά αυτή έκίνησε άσρητικ' το κεφάλι του.

Ό άντεισαγγελέως βλέποντας την έπίμονη άσρηση του Φερρέρο να καταδέσθ ότι ήξερε σχετικώς με το εγκλημα, έπήγε τότε στο κελί στο όποιο είχε φυλακισθί ό Πασκουαλίνο Δολόρντο για να τόν άνακρίνη με την έλπίδα να μάθι από εκείνον τουλάχιστον τίποτε πού να τόν θέσει έπί τά ίχνη τόν δολοφόνου. Άλλα και ό Δολόρντο άσρηθηκε άπολύτως να φανερώσει τά όνόματά

όρκης τόν έλεγαν «Μεγαλόκαρδο» και τόν έλάτρευαν κυριολεκτικώς γιατί βοηθούσε πάντοτε οικονομικώς και ήθικώς κάθε άπάχη που βρισκόταν σε δύσκολη θέση και όχι μόνον αυτό άλλωστε κανένα; άπάχης σκοτώνονταν από άστυνομικούς ή άλλους συντρόφους του, ό Άλφόνσος έστειλε στην κηδεία του έναν τεράστιο στέφανο.

Άλλά ό Άλφόνσος, άφού εργάσθηκε κάμποσον καιρό υπό την διεύθυνσι του Τίμ θέλησε την άνεξαρτησία του. Συνεννοήθηκε λοιπόν με έναν άλλο υπαρχηγό του Τζιμ, τόν έπίσης περίφημο Τζών Τοριο και όι δύο εγκληματίαι άπεφάσισαν να ξεκάνουν τόν άρχηγό τους και να τόν διαδεχθούν στίς έργασίες του.

Έτσι και έγινε. Μιά μέρα κάποιος Φράνκ Γιάλε άφαισινόμενος στόν Άλφόνσο και στόν Τοριο δολοφόνησε τόν Τζιμ Κολοζίμο.

μεγάλου άνθοπωλείου, ενώ το πραγματικό του επάγγελμα ήταν το λαθρεμπόριο τών οινόπνευματων. Ό περίεργος λοιπόν αυτός άνθοπώλης άγωνίζεταν κρυφά να ύποκαίψη την έταιρεία «Καπότε-Λομπάρντο-Τόριο», ή όποια όμως μόλις το έπαθε άπεφάσισε να τόν ξεκάνη άπ' το δρόμο της.

Και μία μέρα ό Καπότε-ό όποιος σημειωτέον κατ' επιφάνειαν είχε φιλικές σχέσεις με τόν Ό Μπάρντο-έμπηκε στο άνθοπωλείο του, συνοδευόμενος από δύο συμμορίτας του. Ό Ό Μπάρντο έσπευσε να τόν ύποδεχθί τένοντας το χέρι του. Ό Καπότε τόν έπηρε και τόν έσφιξε δυνατά, το έκράτησε δε έτσι σφιχτά επί άρκετά λεπτά κρατώντας συνεχώς και τόν... φίλο» του σε άκίνησια, ενώ όι δύο σύντροφοί του άδειάζαν επάνω στο σώμα του δυστυχώς Ό Μπάρντο τά περιστροφά τους. Μετά την δολοφονία έκίνη ό Καπότε και όι δύο σύντροφοί του έγιναν άφαντοι.

Άπ' την στιγμή εκείνη όι υπαρχηγοί της συμμορίας Ό Μπάρντο συνήχησαν με την άλλη συμμορία Μοράν-Άγιέλλο και έκίνησαν άγριον πόλεμο εναντίον του Καπότε και τών συντρόφων του.

Ό πόλεμος διήρκεσε άρκετους μήνες με αίματηρότατα άποτέλεσματά έως ότου όι άρχηγοί τών συμμοριών σφάβησαν ότι συμφέρον τους ήτο να συνάψουν... ειρήνη. Έτσι, έπειτα από πολυήμερες μεσελαβήσεις άλλων συμμοριών σ' ένα άπ' τά μεγαλύτερα ξενοδοχεία του Σικάγου συνεκροτήθη ένα βράδυ... παλληστρική συνδιάσκεψις ειρήνης στην όποία παρευρέθησαν διακόσιοι άντιπρόσωποι όλων τών ληστρικών συμμοριών του Σικάγου και τών περιχώρων. Σημειωτέον ότι διά πάν ένδεχόμενον όλοι όι προσελθόντες παρέδιδαν σ' έναν συμμορίτη πού είχε τοποθετηθί στην είσοδό τά περιστροφά τους. Έπειτα από πολύωρη συζήτησι όι άντιπρόσωποι υπέγραψαν συνθήκη ειρήνης.

Έν τούτοις παρά την συνομιλήγησιν της ειρήνης, ή συμμορία τών Μοράν-Άγιέλλο δεν έννοούσε να ήσυχάση και προέκηρξε κρυφά μεταξύ τών μελών της άμοιβή 25.000 δολαρίων για κείνους πού θα σκότωναν έστω και έναν από τουςάρχηγούς της συμμορίας «Καπότε-Λομπάρντο».

Έπειδή όμως κανένας άπ' τους συμμορίτες τους δεν το κατόρθωνε, έστειλαν και έφεραν άπ' τόν Άγιο Λουδοβίκο δύο φημισμένους «γονήδες» στούς όποιους ύπεσχέθηκαν 25.000 δολάρια για το φρόνο του Καπότε ή του Λομπάρντο.

Άλλά ή συμμορία του Καπότε είχε τρομερή δαπάνη κατασκοπείας και ένα πού όι δύο «γονήδες» άπ' τόν Άγιο Λουδοβίκο βρεθήκαν νεκροί στο Μέλορ Πάρκ.

Οί Μοράν-Άγιέλλο όμως δεν άπελάσθηκαν. Προσεταιρίσθηκαν κάποιον συμμορίτη της συμμορίας «Καπότε-Λομπάρντο» όνόματι Ράφλ Στέλντον, ό όποιος, αλέλμβανε της ιδιαιτέρως έμπιστοσύνης του Καπότε και στόν όποιο έπρότειναν να σκοτώσιν τους δύο άρχηγούς τόν με άμοιβή 50.000 δολάρια (3 1/2 έκατομμύρια δολαρίων) για κάθε φρόνο.

Η προδοσία όμως του Ράφλ Στέλντον και ή συνεννοήσις

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙΑ

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΚΑΔΗΣ

του με τους Μοράν Άγιέλλο έφθασαν σ' αυτά του Καπότε, ό όποιος έδωσε έντολή στούς άνθρώπους του να τόν «επιτεροδέσουν» άμέσως. Έντυχώς γι' αυτόν ό Ράφλ έμυρίστηκε ότι έγινε άντιληπτός και έφυγε όλοταχώς έπί το Σικάγο προτού εκτελεσθί ή θανατική καταδίκη του.

Όταν όι Άγιέλλο είδαν ν' αποτυγχάνουν για δεύτερη φορά τα σχέδιά τους, έστειλαν και έφεραν άπ' το Μπρούκλιν τόν περίφημο Φράνκ Γιάλε, εκείνον άκρυβός ό όποιος, όπως είπαμε παραπάνω, έκτότωσε τόν Τζιμ Κολοζίμο για λογαριασμό του Καπότε. Ό Φράνκ Γιάλε ήταν συγγενής τών Άγιέλλο και έκτός αυτού είχε δυσανεστήθει με τόν Καπότε στό ζήτημα της διανομής τών κερδών. Σ' αυτόν λοιπόν άνέθεσαν όι Άγιέλλο να σκοτώσιν τόν Καπότε και τόν Λομπάρντο. Άλλά είχαν λογαριασμό χωρίς να λάβουν ύπ' όψιν τους την ύπηρεσία κατασκοπείας της τρομερής συμμορίας, ή όποια έμαθε τις συνεννοήσεις τους.

Και ένα βράδυ τόν περασμένο Σεπτέμβριο ενώ ό Φράνκ Γιάλε γύριζε στο σπίτι του, την στιγμή άκριβώς πού πατούσε το κατόφλι της έξωπορτας μέσα από κάποιο αυτόκινητο σαρματημένο άπάντα, άκούστηκαν όμορπονιες πολυβόλων. Ό Φράνκ Γιάλε έπεσε νεκρός.

Μά και μετά την τρίτη αυτή όποτυχία ή συμμορία τών Μοράν-Άγιέλλο δεν εγκατέλειπε τά σχέδιά της καιάποδεις αυτόο είνε δικατωόθωοσε έπιτέλους να δολοφονήση δια τών δργάνων της τόν Άντώνιο Λομπάρντο, όποιος περιγράψαμε παραπάνω.

Μετά την δολοφονία αυτή του άρχηγού του, ό Άλφόνσο Καπότε ξέρεει ότι όι άντίπαλοί του θα επιδιώκουν και την δική του έξόντωσι και γι' αυτό έγινε άφαντος για μερικές ή μέρες. Άλλα και κανονικώς έχόντων τών πραγμάτων, δεν είνε εύκολό να δολοφονήθι ό Καπότε γιατί αυτός σάν γενικός άρχηγός από πολλών μηγών έχει λάβει ένα σωρό προφυλακτικά μέτρα.

Έν πρώτοις ποτέ δεν βγαίνει έξω άπ' το σπίτι ή άπ' το γραφείο του χωρίς την σωματοφυλακή του ή όποία αποτελείται από όχτώ μεγαλύτεσμων συμμορίτες. Οί όχτώ έκείνοι άνθρώποι, στόν δρόμο βαδίζον γύρω-γύρω στόν Καπότε και σχηματίζουν με τά σώματά τους ένα ζωντανό διπλό τείχος γύρω άπ' τόν Άλφόνσο, ό όποιος καθώς είνε κόντος χάνεται έντελώς μέσα στούς ύψηλοσμων σωματοφυλάκας του και είνε άδύνατον να τόνέπιτυχι και έπιδέξιος σκοπευτής. Έκτός αυτούόσο ό Καπότε όσο και όι όχτώ σωματοφυλάκες του φορούν άπό μέσα γελέζα άπό χαλκόβινο σφαιρα, τελευταίου συστήματος και τά όποια είνε άδύνατον να περάσουν και ή μεγαλύτερες σφαίρες, είτε περιστροφου, είτε όπλου, είτε και πολυβόλου.

Άλλά δεν είνε μόνον αυτά τάπροφυλακτικά μέτρα πού λαμβάνει όπαντοδύναμος και πύμπλουτος άρχηγός τηςμεγαλειτάραςσυμμορίαςτουκόσμου. Τό αυτόκινητό του, έκείνο δηλαδή πού χρησιμοποιεί τακτικά γιατι έχει πολλά, είνε ειδικής κατασκευής και έχει τοιχώματα και σκέπη χαλκόβιν ή πάχους τριών έκατοστομέτρων, έτσι πού δεν μπορεί να το περάσθι ούτε ή μεγαλύτερη σφαίρα ή ή δυνατότερη βόμβα.

Έπίσης και στά δύο μεγαλύτερη σπία του, το ένα στο Σικάγο και το άλλο στο προάστειο Τούσερο, ή κρεβατοκάμαρά του και ή τραπεζαρία στην όποια τρώει με την οικογένειά του, είνε τατετασμενής στούς τοίχους, στο πάτωμα και στην όροφι με χαλκόβινο παχύτατον θωρακα πού δεν μπορεί να τόν περάσθι καμιά έκρηκτική σφαίρα.

Μιά φορά κι έναν καιρό, ένας χριστιανός έμπορος είχε έμπιστευθεί σ' ένα Τούρκο γαϊδουρολάτη, ό όποιος είχε και καμήλες, μερικά δερμάτια μεταξύ, για να τά μεταφέρει άπό το Χαλέπι στην Κωνσταντινούπολη.

Ό έμπορος αυτός είχε συνοδεύσει άπό μακρυνά τόν Τούρκο, ως ένα σημείο. Στο δρόμο όμως άρρώσθηκε και δεν μπόρεσε να άκολουθήσθι το καραβάνι, το όποιο έτσι έφτασε στην Πόλη πολύ πριν άπό αυτόν.

Πέρασαν κάμποσες εβδομάδες και ό χριστιανός έμπορος δεν είδε ακόμα φανεί στην πρωτεύουσα.

Ό Τούρκος γαϊδουρολάτης φαντάσθηκε τότε πώς ό έμπορος θα πέθανε στο δρόμο, καιγύρως νάχάσει καιρό, πούλησε τά μετάξια του μακαρίτη κ' έβαλε τά λεπτά πού μάζεψε άπ' την πούληση στην τσέπη του.

Ύστερα όμως από λίγο καιρό έφτασε στην Πόλη ζωντανός και ό χριστιανός έμπορος. Η άρρώστεια πού είχε πάθει στο δρόμο ήταν σοβαρή και τόν είχε άναγκάσει να μείνη σ' ένα χωριό, ως ότου να γίνη καλά. Γι' αυτό είχε άργήσει τόσο πολύ να φτάσθι στην Πόλη.

Μά κ' έφτασε εκεί ζωντανός, ή πρώτη του δουλειά ήταν να ψάξη για βοή, τόν Τούρκο γαϊδουρολάτη, για να τοι πάρη πίσω τά δερμάτια το μετάξια.

Όταν όμως, ύστερ' από πολλές άναζητήσεις μπόρεσε να τόν βοή, έκείνος όχι μόνον άσρηθηκε πώς παρήλαβε άπό αυτόν είκοσι δερμάτια μεταξύ για να τά μεταφέρει άπό το Χαλέπι στην Πόλη, μά είπε και το άλλο: πώς δεν ήτανε και γαϊδουρολάτης !...

Ό καθύμενος ό χριστιανός κόντευε τότε να πάθι άπό το κακό του.

Του κάκου παρακάλεσε τόν Τούρκο να τόν ληψή, αυτόν και τη φαμέλια του, και να του δώσι πίσω το βίός του. Ό Τούρκος δεν ήθελε να παραδεχθί τίποτε. Φοβέρισε μάλιστα το χριστιανό πώς άν έξακολουθούσε να τόν πονοκεφαλή, θα του άνοιγε το κεφάλι στά δύο !

Είδε και άπόειδε ό φτωχός ό χριστιανός ως πού στο τέλος άποφάσισε να πάη με βοή τόν καδή και να του πη τη μεγάλη

αδικία πού του είχε κάνει ό γαϊδουρολάτης.

Ό καδής ήταν έξυπνος άνθρωπος.

Με την πρώτη ματιά πού έόριξε στο χριστιανό κατάλαβε πώς είχε να κάνει με τίμιο άνθρωπο. Έβλεπε όμως να έξετασθι γαϊδουρολάτη. Και γι' αυτό τους κάλεσε και τους δύο μπροστά του.

— Τι ζητάς; ρώτησε τότε το χριστιανό.

— Είκοσι δερμάτια μεταξύ, άποκρίθηκε ό χριστιανός, πού τά έδωσα στο γαϊδουρολάτη άπό δώ κ' έδειξε τόν Τούρκο—για να μου τά πουληθή άπό το Χαλέπι στην Πόλη.

— Έσθ τι λες σ' αυτά; ρώτησε ό καδής τόν Τούρκο. — Δεν ξέρω τίποτα, άπάντησε τότε με περισσή άναίδεια ό Τούρκος. Ποτέ δεν τόν είδα αυτόν τόν γκαισή. Δέν τόν ξέρω καν πούος είνε. Δέν μου έδωσε τίποτα. Κ' έξάλλου έγώ δεν είμαι γαϊδουρολάτης.

— Μπορείς να μου άποδείξεις πώς του έδωσες αυτόνου είκοσι δερμάτια μεταξύ; ρώτησε ό καδής το χριστιανό.

— Όχι, έφέντημ, του άποκρίθηκε κείνος. Να άρρώσθη στο δρόμο και δεν μπόρεσα ναρθό μαζί του.

— Τότε τι κάησσαι και μου τασμπουνάς! φώναξε θυμωμένος διήθεν ό καδής, άφού δεν μπορείς να μου άποδείξεις τίποτα. Βάί, βάί! τι μπουνταλάς άνθρώπος είσαι σέ !

— Άντε τώρα, πηγαίνετε και μη με σκοτίζετε άλλο...

Ό φτωχός ό χριστιανός έσκυψε με ύπομονή το κεφάλι, ενώ ό Τούρκος του έόριξε θριαμβευτικές ματιές. Ύστερα έκαναν ένα βαθύ τεμενά κ' έτοιμαζόνταν να φύγουν. Τη στιγμή όμως πού βόισκονταν μπρος στην πόρτα, ό καδής έμπηξε μιά φωνή:

— Άκου, γαϊδουρολάτη, έλα να σου πώ κάτι...

— Ό Τούρκος γύρισε άμέσως και πλησίασε τόν καδή—λησμώντας πώς πόν άπό λίγο είχε δρασθεί πώς δεν ήτανε γαϊδουρολάτης !...

Ό καδής, πού βεβαιώθηκε τότε για την κλεψία του, τόν άντίλασε να δώσι στο χριστιανό τά χείματα πού ήρε άπό τά μετάξια του κατόν έβαλε και φυλάκη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ

Όπως είνε πασίγνωστο ή μεγάλες έπαναστάσεις και κοινωνικές άνατροπές δεν είνε έκρηξεις της στιγμής. Χρόνια και χρόνια προπότερα προπαρασκευάζονται άπό τούς ιδεολόγους, τούς συγγραφείς, τούς πολιτικούς, κλπ. Τη Ρωσική Έπανástasi έξαφνα την προπαρασκευάσαν όι μεγάλοι συγγραφείς, όι πνευματικοί έκείνοι γίγαντες, πού ξύπνησαν τις κοιμημένες μάξες και έγιναν όι πρόδρομοί της.

Έτσι και ή έπανástasis του Κεμαλ, ή μάλλον ή τολμηρότατες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις του είχαν τούς προδρόμους της, τούς άνθρώπους πού έσπειραν τόν πρώτο σπόρο έπί του σκοτεινού καθεστώτος του Άβδούλ Χαμήτ, ό όποιος άπό την πρώτη στιγμή φρόντιζε να πνίγη στο αίμα κάθε έπαναστατική άπόπειρα. Μεταξί τών προδρόμων αυτών υπήρχαν και συγγραφείς, εκ τών όποιών ό σπουδαιότερος ήταν ό Όσμάν μπέης. Σ' ένα άξιολογώτατο και άρκετά όγκώδες βιβλίον, εξετάζοντας την κακοδαιμονία και την καθυστέρηση της τότε Τουρκίας σε κάθε πολιτισμό, την απέδιδε στην κατώτερη θέσι πού είχε ή γυναίκα στην Τουρκία, άφορμή της όποιας ήταν να μη δίδεται άνθρωπινή άνατροφή και άνάπτυξι στα Τουρκόπουλα.

Το βιβλίον του αυτό και να του δώσι ευρύτερη κυκλοφορία ό Όσμάν μπέης, το έγραψε Γαλλιστί και το έξέδωκε στο Παρίσι. Φέρει δε τόν τίτλο: «Η γυναίκες στην Τουρκία».

ΑΣΗΜΟΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Στην Ύνδοκίνα όι φτωχοί και μετά το θάνατό τους έξακολουθούν να είνε άσημοι, όπως ήσαν και όταν ζούσαν άκόμη. Πρώτα πρώτα τούς θάπτουν πολύ μακριά άπό την πόλη. Έπειτα άπαγορεύεται στούς οικείους τόν να τοποθετούν άπάνω στούς τάφους των επιτύμβιες πλάκες με τόνόμα τους, ή ν' άποθέτουν λουλούδια κλπ. Μόνο άσβέστη άνακατωμένο με γαλαά πρέπει να χύνουν όι φτωχοί Ύνδοκίναι στόν τάφο τού προσφιλούς τών νεκρού και αυτό για να μην τόν ξεχώσιν οί... χοίροι και τά σκυλιά. ~~~~~ χριστιανός έμπορος βόηκε το δική του, χάρη στην έξυπνάδα του καδή !

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥΣΑΝ ΕΠΙ 19 ΧΡΟΝΙΑ !...

Μιά μονομαχία που γίνεται άφορμή πολλών δυσάρεστων πραγμάτων. 'Η δεξίωσις του στρατιωτικού διοικητού. 'Η άνευ αποτελέσματος πρώτη μονομαχία. 'Ενα περίεργο και πρωτοφανές συμφωνητικό. 'Η άλλωστε γραφία των δύο αντιπάλων. 'Όπου ο ένας θέλει να παντρευτεί και δεν μπορεί. 'Η τελευταία μονομαχία, κλπ.

«Η πιό μακροχρόνιος μονομαχία που αναφέρεται στην ιστορία, ήταν εκείνη που έγινε από ένος λοχαγού των Ουσσάρων δυνάμει Φουρνιέ και ένος άλλου, λοχαγού επίσης, δυνάμει Ντυπόν. 'Η μονομαχία αυτή άρχισε στο περίφημο σύγγραμμά του : «'Η 'Ιστορία της Μονομαχίας».

«Όταν ο λοχαγός Φουρνιέ βοισκόταν άποσπασμένος στην φρουρά του Στρασβούργου, τσακώθηκε μιά μέρα με κάποιον νέο όνομαζόμενο Μπλουμ και τον έκάλεσε σε μονομαχία. 'Ο λοχαγός ήταν δεινός σπαθιστής, και σκότωσε τον αντίπαλό του. 'Ο Μπλουμ αυτός, ήταν προστάτης πολυμελούς οικογενείας, κι' οι συμπατριώται του, τον άγαπούσαν πολύ για τ' άσπ'α προτερήματά του. Γι' αυτό, όταν μαθεύτηκε στην πόλη ο θάνατός του, όλοι άρχισαν να καταριώνται τον φονέα του, ο δέ νεκρός του ο όποιος παρέμεινε επί ημέρες στην εκκλησία, μετεβλήθη σε πραγματικό προσκύνημα.

Τό ίδιο βράδυ, ο στρατιωτικός διοικητής της πόλεως στρατηγός Μορώ έδινε κάποιον χορό, φεβούμενος δέ μήπως ή τυχόν παρουσία σ' αυτόν του Φουρνιέ δημιουργούσε κανένα νέο έπεισόδιο, παρεκάλεσε τον ύπασπιστή του λοχαγό Ντυπόν να του άπαγορεύσει την είσοδο στο μέγαρό του, εάν τολμούσε να έμφανισθή.

«'Ο Ντυπόν έσπευσε, φυσικά, να ύπακούση τον άνωτέρό του, και πήγε και τοποθετήθηκε στην είσοδο του μεγάρου.

Σε λίγο έμφανίσθη ο Φουρνιέ, με ύφος άτάραχο σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

— Πώς τομάς, τού είπεν ο Ντυπόν, να παρουσιάζεσαι εδώ ; Να φύγης άμέσως και να π'άς σπίτι σου, κατά διαταγήν του στρατηγού !

— Κάνεις λάθος, Ντυπόν, απήντησεν ο Φουρνιέ. Δεν μπορώ βέβαια να τ'ά βάλω με τον στρατηγό για την προσβολή που μου κάνει, κλείνοντάς μου κατόματα την πόρτα του σπιτιού του, θά μου δώ-

σης όμως λόγο έπ'όσον έδεχθήκες να τον αντιπροσωπεύσης στην περίπτωση αυτή.

— Είμαι πρόθυμος να μονομαχήσω μαζί σου όποτε θελήσεις. Είνε κάμποσος καιρός τώρα που οι φαμφαρόνικοι τρόποι σου μου δίνουν στα νεύρα, κι' έννοω να σε διορθώσω.

— Έμπρός λοιπόν ! Και θά δώμε πούος θά διορθώση τον άλλον...

Οι δύο άξιωματικοί άπεμαχούνταν λίγα βήματα, και έξιφούλκισαν. 'Ο Ντυπόν, μ' ένα έπιδέξιο χτύπημα, έφριξε τον αντίπαλό του χάμω.

— Νίκησες στο πρώτο παιχνίδι, έλεόναξε ο Φουρνιέ ένώ έπεφτε.

— 'Όστε έννοεις να έπαναληφθή το παιχνίδι ;... τον ρώτησε ο Ντυπόν.

— Βεβαίως. Και πολύ γρήγορα έλλείζω...

Μετά ένα μήνα, πράγματι, ο Φουρνιέ είχε γιατρευθεί από τό τραύμα του, και συναντήθηκε έκ νέου με τον Ντυπόν. — Πάει και τό δεύτερο παιχνίδι ! έφώναζε πέφτοντας. Θέλω να σε δώ όμως και στο τρίτο !...

Οι δύο αντίπαλοι ήταν ίσοπαλοι σχεδόν στο σπαθί. Στο πιστόλι όμως ο Φουρνιέ ήταν κατά πολύ δεινότερος του αντίπαλου του. Έθεωρείτο ως μοναδικός σκοπευτής. Γι' αυτό του έπρότεινε να μονομαχήσουν για τρίτη φορά με πιστόλι. 'Ο Ντυπόν όμως δεν δέχθηκε, κ' έτσι άπεφασίσθη να συνεχισθή ή μονομαχία με τό σπαθί.

«Όταν ο Ντυπόν γιατρεύθηκε, έμονομάχησε και πάλι με τον Φουρνιέ. Και ή μονομαχία όμως αυτή απέβη άνευ αποτελέσματος. Οι αντίπαλοι έπληγώθηκαν και οι δύο έλαφρά. Κατόπιν αυτόν άπεφασίσαν να μη παύσουν μονομαχούντες παρά μόνον όταν ο ένας από τους δύο θά ώμολόγηση ή ήττα του, συνέταξαν δέ σχετικό και τό έξης καταπληκτικό συμφωνητικό :

1ον) «'Οσάκις οι κ.κ. Ντυπόν και Φουρνιέ τυχαίνει και βρίσκονται σε άπόσταση τριάντα λευγών ο ένας από τον άλλο, καθένας τους όφείλει να δανύση την μισή από αυτήν την άπόσταση για να συναντηθούν και να συνεχίσουν την μονομαχία τους.

2ον) «'Αν τυχόν ο ένας εκ των συμβαλλόμενων τύχει να έλνε της διπρωσίας, ο άλλος, που θά έλνε έλεύθερος, όφείλει να δανύση μέρος του δλο τον δρόμο για να πάη να συναντήση τον αντίπαλό του.

3ον) «'Είησις συγγνώμης άποκλείεται.

4ον) Τό παρόν συμφωνητικό δέν δύναται να ανυψωθή ούτε καν τή κοινή συναινέσει των συμβαλλόμενων.

Τό συμφωνητικό αυτό έτηρήθη μέχρι τέλους κατά γράμμα τόσον από τον Φουρνιέ όσο και από τον Ντυπόν. Οι συχνές τους συναντήσεις στο πεδόν της τιμής, είχαν δημιουργήσει μεταξύ τους ένα αίσθημα αλληλοεκτιμήσεως και φιλίας. Ποτέ δεν διασταύρωσαν τ' άσπαθιά, π'όσον σφίζον προηγουμένως τα χέρια τους με άγάπη !

Τά «μπιλιέτα» που άντιήλλασαν για να δρίσουν τον τόπο των ραντεβού των, έίνε μοναδικά στο είδος των.

Ίδου μερικά δείγματα :

«'Ελαβα μιά πρόσκληση για κάποιον γεύμα που θά δοθή στην Δυνεβίλ από τό Σύνταγμα των Κυνηγών της πόλεως αυτής. Σκέπτομαι να δεχθώ την εύγενική αυτή πρόσκληση, κι' έφ' όσον τυχαίνει να βρίσκουμαι και σ' την Δυνεβίλ, μπορούμε, αν θέλεις, μ' αυτή την ευκαιρία, να συναντηθούμε για να ανταλλάξουμε μερικά σπαθιές».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«Όταν ο ένας από τους δύο αντίπαλους προβιβαζότανε σε μεγαλύτερο βαθμό, σύμφωνα μετόν στρατιωτικό κανονισμό, αναγκάζοντουσαν να διακόψουν για λίγο τις μονομαχίες τους, έως ότου συμβουλή.

— Λέγε...

— Μή φροντίσεις από τώρα για τό γάμο σου. Θά ματαιωποιηθή...

— Γιατί σε βεβαιώνω πως θά πεθάνω...

— Λέγε...

— Μή φροντίσεις από τώρα για τό γάμο σου. Θά ματαιωποιηθή...

— Γιατί σε βεβαιώνω πως θά πεθάνω...

— Λέγε...

— Μή φροντίσεις από τώρα για τό γάμο σου. Θά ματαιωποιηθή...

— Γιατί σε βεβαιώνω πως θά πεθάνω...

και ο άλλος άποκτήση τον ίδιο βαθμό. Τότε, ο αρχαιότερος έσπευδε να υπενθυμίση στον άλλον τή συμφωνία τους. Ίδου ένα σχετικό γράμμα του Φουρνιέ :

«'Αγαπητέ μου, Ντυπόν, πληροφοροόμαι ότι ο Αύτοκρατορας άναγνωρίζει την άξία σου, σε όνόμαος ύποστράτηγο. Δέξου τό θεσμικό σου συγχαρητήριο για την τόσο δικαία προαγωγή σου. Πίστεις πως χαίρουμαι διπλά για τό ευχάριστο αυτό γεγονός : πρώτον, γιατί σου έγινε μιά τέτοια τιμή, και δεύτερον γιατί θά μπορούσαμε, με την πρώτη ευκαιρία, ν' ανταλλάξουμε μερικάς γερές σπαθιές».

«'Η μονομαχία, πράγματι, μεταξύ των δύο στρατηγών εξακολούθησε : όπου και αν τύχανε να συναντηθούν, είτε μέσα σε καμμιάν πόλη, είτε στο στρατόπεδο, έξιφούλκισαν κι' άρχισαν να χτυπιούνται.

Πρώτος κουράσθηκε ο Ντυπόν από την άτελειωτή αυτή μονομαχία. Έλογάριαζε να παντρευτεί. Προηγουμένως όμως έπρεπε να νικήση ή να σκοτώση τό Φουρνιέ. Ένα πρωί πήγε και τον συνήντησε στο Παρίσι.

— Γειά σου ! τού είπε ο Φουρνιέ, μόλις τον είδε. Καλώς ήλθες... Έμπρός, έξιφούλκισε !...

— Άκουσέ με, σε παρακαλώ προηγουμένως με προσοχή !... Πρόκειται να παντρευτώ. Πρέπει λοιπόν να τελειώνη αυτός ο τσακωμός μας που άρχίζει να μυρίζει μούχλα. Είνε άνάγκη να ξεμπερδέψω με σένα... Καί, για να δοθί μιά τελειωτική λύσις στη μονομαχία μας, σου προτείνω τό πιστόλι.

— Τρελλάθηκες ! είπεν ο Φουρνιέ κατάπληκτος.

— Καθόλου. Ξέρω, βέβαια, πόσο είσαι δεινός σκοπευτής. Έσκέφθηκα όμως τό έξης μέσον για να ξεμώσουμε κάπως τις δύναμεις μας. Έδώ κοντά, στο Νεϊγύ, βρίσκεται μέσα σ' ένα κτήμα μου, ένα μικρό δασύλλιο. Θά πάμε λοιπόν εκεί άρματωμένοι με γύρω στ' αυτά του, ρώτησε τους έπιτελείς του από τί προήρχοντο τά σφυρίγματα εκείνα. «Όταν αυτοί τού άπάντησαν ότι ήταν ή μουσική των σφαιρών, ο Κάρολος παίρνοντας σοβαρό ύφος, είπε :

— Αυτή θά έίνε στο έξης ή μουσική μου.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και όλόκληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαβέροντες τιαούτα παρακαλούνται να μάς άποσταλούν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων των, άδελφ άδελφ !

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΑΡΧΑΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Η ΛΥΔΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

νης μετεκρίσεως.

— Πιθανόν. Να δώμε όμως πούος θά γελάση τελευταίος.

«'Η μονομαχία έλαβε χώραν όπως ακριβώς την είχε κανονίσει ο Ντυπόν. Οι δύο αντίπαλοι κρύφθηκαν πίσω από τά δέντρα και περιμέναν να δούν πούος θά παρουσιαζόταν πρώτος. 'Ο Ντυπόν τότε σκέφτηκε τό έξης τέχνασμα. Με τρόπο έβγαλε τή ρεδιγότα του και την ήψωσε σά σκιάχτρο. 'Ο Φουρνιέ άμέσως έσπευσε να πυροβολήση. Και ο Ντυπόν μ'έν έπαθε, φυσικά, τίποτα, π'όσον όμως ακόμη ο αντίπαλός του προφτάση να ξανακρυφτεί πίσω από τό δέντρο, έπέταξε τό καπέλλο του ψηλά. 'Ο Φουρνιέ ξαναπυροβόλησε, χωρίς φυσικά κι' αυτή τή φορά να πετύχη τον αντίπαλό του. Τά πολεμοφόδιά του όμως είχαν τελειώσει και βρισκόταν στη διάκρια του έχθρου του.

«'Ο Ντυπόν τότε έπλησίασε προς αυτόν και τού είπε :

— 'Η ζωή σου έίνε στα χέρια μου, δέν την παίρνω όμως.

— Όπως θέλεις, άπάντησε ο Φουρνιέ.

«'Ενα πράγμα όμως σου λέω μόνο : Δέν παραιτούμαι των δικαιωμάτων μου. Όστε μήν επιχειρήσης ποτέ να βρεθής στο δρόμο μου, γιατί θά σου άδειάσω κατάστηθα και τις δύο σφαίρες του πιστολιού μου, όσας θά εδικοποιήν να κάνω τώρα.

Κι' έτσι τελείωσε, τέλος πάντων, ή πρωτότυπη αυτή μονομαχία.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ 12ΟΥ

«'Ο Κάρολος ο 12ος της Σουηδίας, π'όσον ν' άνέλθη στο θρόνο, που τόσο τον έδόξασε, ήταν ένας κοινότητας τύπος πρίγκιπας γλεντζέ, ο όποιος έτρεφε έξαιρετική άδυναμία προς τή μουσική. 'Η Κυβερνήσις και οι άδελφοί, άπεισμένοι από τις άδυναμίες του αυτές, δέν έπερίμεναν σπουδαία πράγματα από τον Κάρολο, όταν έγινε βασιλεύς. Πολύ γρήγορα όμως τούς διένευσε ο τρομερός εκείνος μονάρχης. Στην πρώτη μάχη, στην οποία έλαβε μέρος άν και πρωτόπαιρος ακόμα, μόλις άκουσε τις σφαίρες να σφυρίζουν γύρω στ' αυτά του, ρώτησε τους έπιτελείς του από τί προήρχοντο τά σφυρίγματα εκείνα. «Όταν αυτοί τού άπάντησαν ότι ήταν ή μουσική των σφαιρών, ο Κάρολος παίρνοντας σοβαρό ύφος, είπε :

— Αυτή θά έίνε στο έξης ή μουσική μου.

«'Ο Αμερικανός Ραϊν Κίτς, ο όποιος έκανε με αυτοκίνητο Ουάιτ—και με τρία μοτέρ !— 335 χιλιόμετρα και 400 μέτρα μέσα σε μιά ώρα !...

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

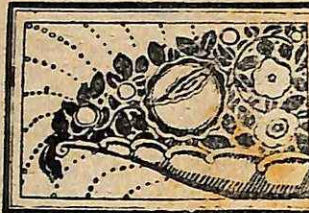
«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι».

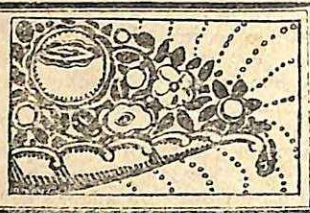
«'Αγαπητέ μου φίλε. Στάς 5 Νοεμβρίου, κατά τό μεσημέρι, θά περάσω από τό Στρασβούργο. Σε παρακαλώ πολύ να με περιμένεις στον σταθμό. Θά προφθάσουμε να μονομαχήσουμε λιγάκι»

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΑΣΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ή ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Θάλεγε, πως η όμορφη γυναίκα, η πραγματική, είχε ξαναγίνει στο νου του η Μερσεδες των Ισπανικών του πύργων, η φανταστική, η ανύπαρκτη... Άλλα τον ξαναγύρισε στην πραγματικότητα ένα ύστερογραφο στο πολυσέλιδο γράμμα του Δελούση: Του έγραφε δυό λόγια κι' η Νίνα, η άρραβωνιαστική του:

«Ο Θεός να σε φυλάξει!... Μπορείς να φαντασθείς την αγωνία μας... Τηλεγράφησε μας ότι είσαι καλά, ότι είδοκαίτηδες εγκαίρως, ότι δεν τρέχεις κανένα κίνδυνο. Και φύγε όσο πιο γρήγορα μπορείς!... Άν θέλεις να ξεκουραστείς, μείνε λίγο στη Γαλλία ή την Ιταλία...»

Τον συγκίνησαν αυτά τα λίγα λόγια, προπάντων η τελευταία φράση. Πόση δείχνει στοργή, πόση τρυφερότητα φροντίδα! Όσο κι' αν ανυπομονούσε η καμένη η Νίνα να τον ξαναβεί, δεν ήθελε όμως και να σώσει κι' αγάπη της ένα τόσο μεγάλο και κουραστικό ταξίδι. Τού έλεγε να μείνει κάπου να ξεκουραστεί, κι' αν τον έβλεπε λίγο αργότερα. Μόνο να φέρεται από την Ισπανία, από τον τόπο της συμφοράς, όπου, και πληροφόρημένος άκόμα, ίσως κινδύνευε...

Να πάει τί; Αυτό δεν τόξερε η Νίνα. Φοβόταν όμως, όπως φοβότανται όλοι αγαπούν...

«Ε, και νάξερε, αλήθεια, τι κινδύνους να πάει!... Ε, και νάξερε πως η Μερσεδες εκείνη της απάτης, του όνειρου, είχε μεταβληθεί σε μια πραγματική, ολοζώντανη Έλβιρα, που ο Άγης, ο άρραβωνιαστικός της, την είχε ερωτευθεί τρελλά κι' ήταν έτοιμος να ψηφίσει κι' αγάπη της, να ξεχάσει τα πάντα!...

«Α, μά όχι! Αυτό δεν ήταν σωστό, δεν ήταν τίπο!...

Κι' ο Άγης, που από πολλή ώρα ο νους του όλος ήταν σ' αυτή, άθνη, αισθάνθηκε άξαφνα έναν κλονισμό.

Σ' αν είδε μπροστά του ένα βάραθρο, και σ' αν τραντάχτηκε, γιά να σταθεί, να ποδίσει.

Δεν ήταν, αλήθεια, πολύ παράτολμη ή τρεχάλα που είχε πάρει; Δεν κινδύνευε, μ' αυτό που ζητούσε τώρα, να γκεμιστή σ' ένα βάραθρο, να χαθεί;

«Ας μ'ην εκσέφθηκε ποτέ ν' αφίση τη Νίνα γιά να πάει την Έλβιρα. Ας μ'ην εκσέφθηκε ποτέ ν' αμείνη κοντά της, γιά πάντα στην Ισπανία. Άν κάποτε της φανέρονε τον έρωτά του, αν τον είχε ερωτευθεί κι' εκείνη και την έκανε να τον πη, αν έπερε μια φορά σ'α πόδια της και τον σήκωνε εκείνη στην αγκαλιά της, —ό, τότε όλα θα ήταν ικανά να τα σκεφθώ και να γάνη!

Τό καταλάβαινε, τό προαισθανόταν. Η Έλβιρα δεν ήταν μια κοινή όμορφη. Δεν ήταν μια όμορφη, ποτε γυναίκα. Ένας δεσμός μαζί της δεν θα λυνόταν τόσο εύκολα και τόσο γρήγορα. Κι' ο Άγης απόρροσε με τον Ζοζέ Γκομέζ: πως ήταν δυνατό νά...

ή χήρα εκείνη, με την οποία τώρα συζούσε, ή η μικρότερη αδελφή της, που αυτήν αγαπούσε, καθώς έλεγαν οι φίλοι του;...

«Άλλά ο Ζοζέ Γκομέζ ήταν άλλος κι' ο Άγης Μάρκορας άλλος. Έκεινος θάχε γνωρίσει και χαρεί στη ζωή του πολλές όμορφες γυναίκες, να ήταν απλώς μια όμορφη μέσα σ' άλλες, γιά τον άλλον ήταν τό έκτακτο, γιά τό υπερέτλειο!

Κι' αυτό άκόμα τό καταλάβαινε ο Άγης. Κι' ήξερε πως αν ο Ζοζέ Γκομέζ χόρτασε την Έλβιρα σ' ένα δυό χρόνια, αυτός δέ θα τη χόρτασε ποτέ!

«Ο κίνδυνος ήταν πολύ σοβαρός. Τώρα τον έβλεπε... Η θύμηση της Νίνας τον είχε αναστατώσει... Έπρεπε νάβάλει όλη του τη δύναμη και νά ξεναγούσε τό χόρος του, στην τιμή του... Αυτό που έκανε, αυτό που έτοιμαζόταν να κάνει, ήταν άποτρόπαιο. Κι'... κούταζε πάλι τό ρολόι του.

Δέκα και τέταρτο. Κανένα γράμμα δεν του είχαν φέρει. Κανένας δεν τον είχε ζητήσει.

Τόσο τό καλύτερο!

Να πού η χεσινή του άπουσία δεν της είχε κάνει ούτε κρύο ούτε ζέση. Άν τον αγαπούσε και τόσο δά, δεν θα του έγραφε άμέσως, και πρωί-πρωί δέ θα λάβαινε τό γράμμα της;

Τόσο τό καλύτερο!

Πιο εύκολα θα μπορούσε να νικήσει τό πάθος του, τώρα που ήξερε πως εκείνη ήταν άδιάφορη.

Μι' αφίλια. Δέ βαριέσαι!

Κι' έτοιμάστηκε να βγύ έξω, να πάει στο έργοστάσιο, να μιλήσει πάλι με τον έργοστασίαρχη, να κούταξει τίς δουλειές του, νά έτοιμαστή.

Την άλλη μέρα θάπαινε τό τραίνο και θάπαινε γιά τη Γαλλία. Ένα μυαλλίετο μόνο δά της έστελνε γιά άποχαιρετισμό. Κ' ίσως ούτε κι' αυτό.

«Α! η καρδιά της φιλίας της. Άλλά τη στιγμή ακριβώς που έπαινε τό κατέλλο, ο καμαριέρος της χτύπησε την πόρτα.

«Α! Έπιασε τό γράμμα!

«Όχι. Ο καμαριέρος του είπε:

— Κάποια σ'ας ζητεί.

— Ά!... Έκείνη; ή ίδια;!

— Όχι. Όταν τον ρώτησε ποιά, ο καμαριέρος του είπε:

— Μιά μικρή δεσποινίς... με κοντό φουστάνι... Είπε πως είν' Έλληνίδα, (γαλλικά μιλάει) και πως θέλει να σ'ας ιδί ιδιαιτέρως.

Μικρή δεσποινίς; Έλληνίδα;... Ποιά νά ήταν αυτή, που βρέθηκε, και τί τον ήθελε;...

«Α! καμιά πλεκτάνη, καμιά παγίδα πάλι της συμφοράς! Είχε γούστο!... Η μ'ην έστελνε καμιά μικρή της φιλενάδα, συγγενίσα ή υπηρέτρια, ή Έλβιρα;...

Αυτές τίς σκέψεις έκανε στην παραύση του ο Άγης. Και ρώτησε:

— Πού μπορεί λοιπόν να τη δέχτω ιδιαιτέρως;

— Μά... σ'ας περιμένει στο σαλονάκι. Θέλετε να τη φέρω εδω;

— Όχι. ή κάμαρα δεν είναι συνησμένη... Μά στο σαλονάκι δεν είναι άλλοι;

— Κανένας. Κι' όσο θά είστε εκεί, δέ θ' αφήσω να μπει άλλος.

Τότε καλά. Έρχομαι στο σαλονάκι.

IB' ΕΥΤΥΧΙΑ

Τό σαλονάκι ήταν στο ίδιο πάτωμα όπου κι' ή κάμαρα του Άγης.

Τό κατέλλο του, βγήκε στο διάδρομο και προχώρησε στο βάθος.

Όταν έφθασε στην πόρτα του σαλονιού, έβγαλε ίσα-ίσα ο καμαριέρος που είχε μπει γιά να είδοποιήσει την επισκέπτη. Κράτησε την πόρτα ανοιχτή, ως νά περάσει ο Άγης. Κι' αυτός, μπαίνοντας, είδε μπροστά του... τη Μερσεδες!

Ναι, ήταν αυτή, ή Έλβιρα, όπως την είχε προτοΐσει: Με τό κοντό φουστάνι και τίς μπουζίες της μαθήτρας. Μόνο που τώρα φορούσε κι' ένα επανοφοράκι κοριτσίστικο, φορούσε κι' ένα καπέλακι άπλό, καστόρι με κορδέλλα και φουφύρα.

«Ό!...είστε σεις! έκανε ο νέος.

— Όλοζήληρη! του άποκρίθηκε σάν την άλλη φορά. Μά δέ με γνωρίζετε πάλι;... Όρίστε!

Κι' έβγαλε με γοργά κινήματα τό επανοφοράκι και τό καπέλλο.

— Η Μερσεδες, είπε. Με γνωρίζετε τώρα;

— Μά ναι, ναι! φώναξε ο Άγης. Κι' αλήθινά μου κάνετε μεγάλη ευχαρίστηση νάρητε εδω ντυμένη όπως σ'ας προτοΐσα.

— Δεν τόκανα ξεπίτρες, του άποκρίθηκε. Σέ λίγο, πρέπει να είμαι στο Στέμια...νά παίζω τό ρόλο μου. Ντύνομαι πάντα στο σπίτι μου και πάω με άμιά... Άλλά πέρασα πρώτα να ιδώ τί γίνετε σεις. Γιατί δεν ήρθατε χτές πού σ'ας περίμενα;...

— Κι' άνησυχίσατε.

— Φυσικά...

— Φανταστήκατε πως με ξεμπερδεψε ο δόν Πάβλο;...

— Έξω κι' εγώ!... Όχι. μάλλον πως άρρωστήκατε φοβήθηκα...

— Ναι, αυτό θάταν μιά καλή πρόφαση... Άλλά προτιμώ να σ'ας πω την αλήθεια. Έμπλεξα με φίλους! Με πήγαν στη «Νέα Άλμπιρα». Και χωρίς να τό καταλάβω, με τό όμορφο κορίτσι που έκαίταν εκεί, πέρασε ή ώρα...

Η Έλβιρα μιά στιγμή κατόπρισε. Γρήγορα όμως ξαναπήρε τό ύφος της και είπε σχεδόν φαιδρά:

— Δεν πειράζει...αφού σ'ας έμπεδισε μιά διασκεδάση κι' όχι τίποτ' άλλο... Άπόψε τουλάχιστον θάρηθε;...

— Μά καθίστε πρώτα...Γιατί στέκεστε όρθή;

— Σ'ας είπα, βιάζομαι... Έργαλά τό κατέλλο μου μόνο γιά να με άναγορίσετε. Άλλά δά τό ξαναφορέσω και δά φύγω! στο Στέμια με περιμένουν...

— Ο κύριος Φερναντές;

— Κι' άλλοι... Λοιπόν, όρεβόναρ τό βράδυ;...ναι!

— Δεν σ'ας υπόσχομαι...

— Ό! μά γιατί; Κι' άπόψε φοβάστε μ'ην μιλήσετε;

— Όχι, αλλά...αυτίο φεύγω! Μόλις άκουσε αυτόν τό λόγο, ή Έλβιρα έγινε χλωμή κι' έπεσε στο καναπέδάκι που βρέθηκε κοντά της.

— Φεύγετε;... φημίσεις, προσπαθώντας με κόπο να κρατηθή, και νά μη δείξει τίποτα παραπάνω από ένα φιλικό ένδιαφέρον.

— Ναι, είπε ο Άγης. Πρέπει να φύγω. Κι' επειδή έχω να τελειώσω μερικές δουλειές... ίσως δέ θά μ'ορέσω...δέ θ'ά προφτάσω...

— Μά... Γιατί τόση βία; έκαμε με τό ίδιο ύφος ή Έλβιρα. Σεις λέγατε πως δά μέινετε εδω...όσο μπορείτε;

— Τόσο μ'όρεσα, κυρία μου, τίς άποκρίθηκε κάπως άπότομα.

Και γιά να μαλακώσει τον τόνο του έπρόσθεσε:

— Δυστυχώς;...

Έβγινε σιωπή. Κουτάζονταν σ'α μάτια, σ'α νά ήθελαν να διαβάσουν τί γινόταν στην ψυχή του άλλου... Τη συγκίνησε τίς Έλβιρας; ο Άγης δεν την έβλεπε, δεν την καταλάβαινε. Τό μόνο που έβλεπε ήταν ή όμορφιά της. Η φορεσιά εκείνη, ή κοριτσίστικη, τίς πήγαινε τόσο θανάσια! Της έδειχνε τό κορμί μ'εστό, πού γυμνόμενο άπ' τίς φανωμενική της ήλικά. Μά τίς έδειχνε και την ψυχή της πού άγνή, πού άδωά, — από την ήλικά την πραγματική της.

Κι' άκόμα μιά φορά, ο Άγης συλλογίστηκε πως έκείνη δέ Ζοζέ...

ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΟΙ ΜΕΤΑΧΗΔΕΣ

Οι πρώτοι θεατρίνοι της Τουρκίας. Οι αλησμόνητοι δραματικοί παρμαυδάδες. Όπου ό άφηγούμενος άπομεινεί τις φωνές των ήρώων της διηγήσεώς του. Δύο Τούρκοι βασιλείς του γέλωτος. Τί παθαίνει μιά χανούμσια από τό πολλά γέλια, κλπ.

Πρό ελαχίστων άκόμη δεκαετηρίδων, θεατρο, ήθοιοιοι, δραματικά έργα κλπ. ήσαν πράγματα έντελώς άγνωστα στην Τουρκία. Υπήρχε βέβαια σ'α άνάκτορα, θάμνα κοιμήτορος και πολυτελείας, όπου διάφοροι περιστατικοί Εθροπαίοι θίασοι, έπίτιδες καλούμενοι έδιναν μερικές παραστάσεις, αλλά θεάτρα γιά τό λαό, όπως τό έννοούμε και όπως τό έξέρουμε έμείς, δεν υπήρχαν. Άπ' αυτό όμως μη νομίζετε ότι ο Τούρκικός λαός ήταν στερημένος από κάθε καλλιτεχνική άπόλαυση του είδους αυτού.

Είχαν και οι παληότεροι Τούρκοι τίς θεατρικές τους άπολαύσεις με τη διαφορά ότι γιά να ίκανοποιηθούν τό θεατρικά τους γούστα, ή σκηνή και οι ήθοιοιοι — άμφοτέρων των φύλων — άποτελούσαν πολυτέλεια έντελώς περικτιτή.

Ένας μετά χ ής έφτανε να δώσει ό-λες τίς δραματικές συγκινήσεις σε μιά οίκογενειακή συναναστροφή, σ' ένα συμπόσιο, σε μιά συγκέντρωση ή άνθρώπων στο καφε-γείο, είτε σε μιά οιαδήποτε έξοχη.

Ο μετάρχη ήταν ένα είδος παραμυθιά, ο οποίος είχε προσιδή ή με τό έξαιρετικό ποσό ν' άπομεινεί διάφορες φωνές. Ήταν κάτι άνάλογο με τό δικό μας τον καραγκόζη. Άλλά ο παντοκρίτης αυτός ούτε με χωρέτεια άνδρείκελα έπαιε πίσω από τό πανί, όπως ο καραγκόζης, ούτε σε καμιά σκηνή, έστο κα' πρόχειρη, άνέβαινε. Κάθονταν απλώς στή μέση της συντροφιάς και άρχιζε ένα παραμυθί είτε δραματικό, είτε κομικό, είτε άνάμικτο. Η κυρία τον προσπαθούσε, όπως και... κάθε ήθοιοιο βέβαια, ήταν πως νά έπαιση την προσοχή των άκροατών του και να συγκινήσει ως τό τέλος ή διάπλοτο τό ένδιαφέρον τους. Γι' αυτό άπεμεινεί τίς διάφορες φωνές του ήρώων του, αλλάζοντας με καταληκτική εύχρησια τον τόνο της φωνής του σε κάθε πρόσωπο.

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

φωρές δεν έτελείωναν μέσα σε μιά... καλλιτεχνική έσπερίδα και τό φιλόμουσο κοινόν έκαλείτο να κοίση τη συνέχεια την έπομένη βραδιά σ' ένα άλλο σπίτι ή σ' ένα άλλο καφενείο. Ήταν ή μόνη διάκριση της παραστάσεως.

Εκτός όμως από τους μετάρχηδες αυτούς, γιά τη συμπλήρωση των καλλιτεχνικών άπολαύσεων του Τούρκικού λαού υπήρχαν και οι δημόσιοι γελοιοποιοί. Οι γελοιοποιοί αυτοί ήσαν διάφοροι άσχημάνθρωποι, μ'α τρομερά άσχημοι, Κονασιμόδοι κυριολεκτικώς, οι όποιοι με μερικούς κομικούς μορφασμούς που έκαναν και δύο-τρία χοντροειδέστατα άστεία που έλεγαν, προκαλούσαν άκρότατα γέλια.

Δύο άπ' αυτούς, ο Μπουραζάν Τεφίρ και ο Άπτολ Ραζάκ ήσαν περίφημοι. Πολλές φορές τους δύο αυτούς βασιλείς του γέλωτος είχαμε καλέσει σ'α άνάκτορα γιά να διασκεδάσουν, με τό «άστεία» τους τό «ντέρ» του Σουλτάνου και νά κάμουν με τους μορφασμούς τους τό υψηλό πρόσωπο της κατσοφρυσίας ν ής μεγαλειότητος νά αιδωθεί. Περισσότερο νά σημειωθεί ότι αν κατόρθωναν να φέροναν σε καλό τέλος μιά τόσο μεγάλη άποστολή, περνούσαν άμέσως από τον άνακτορικό χαζάν ή (ταμείο), όπου φορολογονταν άρκετά.

Γιά τον Άρδούλ Χαμήτ λέγεται μάλιστα κα' τό έβεβαίωσε άλλοι κάποιος από τους ιδιαιτέρους του γατρούς. Έλλην την καταγωγή, ότι πολλές φορές που δεν τον ένδιούσαν ή παραστάσεις των Εθροπαίων ήθοιοιόν, στο άνακτορικό θεατράκι, δέτασσε τους υπααπιστές του να τον φέροναν τον Άπτολ Ραζάκ. Και τότε άφωγανόντο όλόκληρη έκαστα από άνακτορικούς ύπαλλλους, άξιωματικούς, χαριέδες, πού άναζήτησαν τό περιφύο αυτό ήρώων της διηγήσεώς του, αλλάζοντας με καταληκτική εύχρησια τον τόνο της φωνής του σε κάθε πρόσωπο.

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

Τό... δραματικό σ'α ή άπομεινεί...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ!

Στις 20 Ιουνίου του 1792, ό φανατισμένος Παρισινόδχλος των επαναστατών έπετέθη ένάντιον των άνακτορών του Κεραμειού, ζητώντας με άπειλητικές διαθέσεις από τον βασιλέα να προβή σε νέες παραχωρήσεις προς τον λαό. Ο Λουδοβίκος 16ος όμως, άσπώθηκε να προβή στην παραχώρηση, ισχυριζόμενος ότι δεν μπορούσε να παραβή τό σύνταγμα, έστω και διά της βίας.

— Μη φοβάστε, Μεγαλειότατε, του είπε τότε ένας από τους σωματοφύλακας του γιά να τον ένθαρύνει.

— Φίλε μου, του απήντησεν ό βασιλεύς πέρνοντας τό χέρι του και πλησιάζοντάς τό στο στήθος του, βάλε τό χέρι σου εδω και δές αν ή καρδιά μου κτυπά δυνατότερα από συνήθος...

Ο όχλος βλέποντας την χειρονομία αυτήν, και άκούοντας τά θαρραλέα αυτά λόγια, συνεκινήθη, και άρχισε σιγά-σιγά νά υποχωρή...

ΦΑΓΗΤΟ Η ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΙΑ;

Όταν βλέπετε Κινέζους ή Ιάπωνες να τρώνε τό εθνικό τους φαί, τό ρύζι, νομίζετε ότι βρίσκεστε μπροστά σε ταχυδακτυλουργούς. Δέ μεταχειρίζονται ούτε κουτάλια, ούτε πηρούνια.

Με δύο βεργίτσες, τίς όποιες κρατούν σ'α χέρια τους και τίς όποιες χρησιμοποιούν με καταπληκτική ταχυδακτυλουργική ικανότητα, κατορθώνουν μέσα σ' έλάχιστα λεπτά νά δεινάζουν τό πιάτο τους, τρώγοντας ένα-ένα τά σπυριά του ρυζιού.

Ήταν ικανή ν' άναγκάσει και τον πιο πειραμένο νά λιγώσει σ'α γέλια.

Χίλια-δύο άνέκδοτα υπάρχουν σχετικά με την κομική δεινότητα του Τούρκου αυτού γελοιοποιού, τά όποια όσο και αν είνε έφευρηματα των άνεκδοτογράφων του, προσδίδουν ότι όληξε μοναδικός στο είδος του. Αναφέρεται π.χ. ότι κάποτε πού τον είδε μιά Τουρκάλα εις ένδιαφέρονσαν κατάσταση μέσα από τό καφάσι της να περνά στο δρόμο, τόσο πολύ έγέλασε ώστε άπληλάγη από τό βάρος της πολύ πρόωρα.

Και τό καταληκτικό είνε— προσθέτει τό άνέκδοτο— πού ο Άπτολ Ραζάκ τη στιγμή εκείνη ήταν... μελαγχολικός. Φαντασθήτε ότι όποιοι τί μπορούσε να γίνη αν ήταν έθνομος.

ΠΑΛΙΑ ΡΩΣΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΧΟΛΥΑΜΙΣ

ΤΟΥ SACHER-MASOCH

Ήταν η εβδομάδα της Τυροφάγου και όλη η Ρωσία γλεντοκοπούσε και πρό πάντων η Μόσχα, η πρωτεύουσα των Τσάρων, στην οποία επικρατούσε μια άπεραντη εὐθυμία.

Οι πολίτες όλων των τάξεων, εὐγενείς, άστοί και μουζίκιοι, ήταν εὐτυχισμένοι γιατί είχαν απλλαγὴ προσωρινῶς ἀπὸ τὸν ζυγὸ τοῦ Τσάρου Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀφροσιωθῇ κ' αὐτὸς ὅπως κ' ὅλοι οἱ χριστιανοὶ σὺν ἀποχρηάτιζο γλέντι μὲς σὺν ἀνάκτορό του τοῦ Κρεμλίνου.

Ὅλα τὰ σπίτια τῆς Μόσχας ἦσαν κατάφωτα, παντοῦ εἶχαν στρωθῇ τὰ τραπέζια μὲ ἄφθονα καὶ πλούσια φαγητά, παντοῦ ἀκούγε κανεὶς μουσικὴ καὶ τραγούδια καὶ σὺς μεγάλες πλατείες ὁ λαὸς γλεντοκοποῦσε σὺν ὑπαίθρῳ.

Τὸ βράδυ πρὸς τὸ σουρουπώμα εἶχαν σχηματισθῇ εὐθυμίες παρῆς ἀπὸ νέους καὶ γύριζαν τοὺς δρόμους περᾶζοντας τοὺς διαβάτες μὲ διάφορα ἄστεϊα καὶ τρυπώντας μὲς σὺν σπείται ὅπου οἱ οἰκοδεσπόται, ἂν καὶ τοὺς ἦσαν ἄγνωστοι, ἐφρόντιζαν νὰ τοὺς κερᾶσουν καὶ νὰ τοὺς περιποιηθοῦν.

Μιὰ ἀπ' τὶς παρῆς αὐτῆς εἶχε ἀποτελεσθῇ ἀπ' τὰ παῖδιά τῶν πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν μὲ ἀρχηγὸ τὸν Γκέντον Οὐμπράλις, γιὸ ἐνὸς πανισχύρου βογιάρου καὶ γνωστότατο σ' ὅλη τὴν πόλιν γιὰ τὴν ἀτακτὴ ζωὴ του καὶ γιὰ τὶς ἐκκεντροκλήτες του. Μὲ ἐπὶ κεφαλῇς λοιπὸν τὸν Γκέντον Οὐμπράλις ἡ παρῆα ἐκείνη διέτρεξε μὲν μέρος τῆς πόλεως, ἐσκόρπισε ξυλὶες ἐδῶ κ' ἐκεῖ στοὺς διαβάτες καὶ ἄρπαξε ὅχι λίγα φιλιὰ ἀπ' τὰ στόματα ὁραίων κοριταίων καὶ γυναικῶν ποὺ περνοῦσαν.

Ὅταν ἐφθάσε σὴν Ἑβραϊκὴ συνοικία ἡ παρῆα ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἀειληπτικὰς διαθέσεις, ἐμάζεψε ὁσους Ἑβραῖους βοήθη γενειοφόρους καὶ μὲ τὶς γενειάδες τοὺς τοὺς ἔδεσε τὸν ἕνα σὺν ἄλλον καὶ τοὺς ἔσπρωχνε μπροστὰ, ὥσπου ἐφθασαν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ ἐμποροῦ Σαλμόν, ποὺ ἦταν ὁ πλουσιώτερος Ἑβραῖος τῆς Μόσχας. Ἀρχισαν νὰ χτυποῦν δυνατὰ σὴν πόρτα του ὥς ὅπου ὁ ἴδιος ὁ σπιτονοικοκύρης βλέποντας ὅτι δὲν ἔκρινον νὰ φύγουν κατέβηκε καὶ τοὺς ἀνοίξε.

— Τὶ θέλετε ; τοὺς φώναξε. Γιατὶ μὰς ταράζετε τὸν ὕπνο μου ; Ἐξέρετε καλὰ ὅτι ἡ γιορτὴ σας δὲν εἶναι καὶ δικὴς μας γιορτὴς. Ἀφήστε μας λοιπὸν σὴν ἡσυχία μας ὥς ὅπου κ' ἐμεῖς σὰς ἀφήνουμε σὴν χαρὰ σας.

— Περιττὰ ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια, τοῦ εἶπε τότε ὁ Γκέντον. Θέλου-

με πρῶτα-πρῶτα νὰ μὰς κερᾶσῃς νὰ πιούμε κ' ἔπειτα νὰ μὰς παρουσιάσῃς τὴν γυναῖκα σου, τὴν Σχουλαμῖς, ποὺ, ὅπως λένε, εἶναι ἡ ὁραϊότερη γυναῖκα τῆς Μόσχας.

— Δὲν τὸ ξέρω, ἀπήντησε ὁ Σαλμόν, ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁρίστε, περᾶστε μὲς.

Καὶ τοὺς ὡδήγησε σὺν μεγάλῳ σαλόνι τοῦ σπιτοῦ του, ὅπου σ' ἕνα νεῦμα τοῦ οἱ ὑπηρετὲς ἔφεραν ποτήρια καὶ κρασί.

— Ὅχι δά, Σαλμόν, ἐφώναξε ὁ νέος βογιάρος, θέλουμε νὰ μὰς

ἀρπαξάν καὶ τὸν ἐκράτησαν, ἐνῶ συγχρόνως ἀναποδογύριζαν τὸ τραπέζι κ' ἔσβυσαν τὴν λάμπα. Ἐμειναν ἔτσι ἀρκετὰ λεπτά τῆς ὥρας σὲ μιὰ νεκρικὴ σιγῇ, ἔπειτα ἔσφηνά σ' ἕνα σύνθημα ποὺ ἀκούσθηκε ἀπ' ἔξω ἄφησαν τὸν Σαλμόν κ' ἔφυγαν.

Ὁ Σαλμόν σηκώθηκε μὲ δυσκολία καὶ κίνησε σὺν σκοτεινὰ ν' ἀνεβῇ σὺν δωμάτιό του, ὅταν σὴν κορυφῇ τῆς σκάλας φάνηκε ἡ γυναῖκα του ἡ Σχουλαμῖς μὲ ἔξπλεκα μαλλιά, μὲ τὰ μάγουλα κατα-

δικηθῶ τὸν γυῖο ἐνὸς ὥσπου βογιάρου. Μὰ θέλεις λοιπὸν νὰ καταστραφῇς ;

— Ὅστε δὲν ἔκρινον νὰ μὲ ἐκδικήσῃς ;

— Μὰ τί μπορῶ νὰ κάνω ἐναντίον τοῦ ἰσχυροῦ βογιάρου Βλαδίμηρ Ἰβάνοβιτς Οὐμπράλις.

— Νὰ σκοτώσῃς τὸν γυῖο του καὶ νὰ τοῦ βγάλῃς τὰ μάτια. Ζητῶ ἐκδίκησιν.

Ὁ Σαλμόν κίνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

Τότε ἡ Σχουλαμῖς τὸν κύτταξε μὲ σιγὴν σιωπὴ καὶ ἐκπληκτικὴ κ' ἔπειτα ἀνέβηκε σὺν δωμάτιό της, ὅπου ντύθηκε καὶ στολίσθηκε μὲ τὰ καλύτερα φορέματα καὶ στολίδια της, σὰν νὰ πῆγαινε σὲ γιορτὴ. Ὅταν ξαναφάνηκε σὴν σκάλα ὁ Σαλμόν, τὴν κύτταξε μ' ἐκπληξιν.

— Τὶ σημαίνει αὐτὴ ἡ τουαλέττα ; τὴν ρώτησε μὲ κάποια ἀνυσυχία.

— Πηγαίνω σὺν Τσάρῳ.

— Ἐπὶ ἑλπίδας ;

— Πηγαίνω νὰ τοῦ ζητήσω δικαιοσύνη.

— Μὰ, θέλεις νὰ μὰς καταστρέψῃς ;

— Ἐννοία σου καὶ σοῦ ἐγγυώμαι πὺς δὲ θὰ πάθῃ οὐτὴ μιὰ τριχὴ τῆς κεφαλῆς σου.

Ὁ Σαλμόν δὲν εἶπε μιὰ λέξη.

Ἡ Σχουλαμῖς ἀνέβηκε σὺν φορεῖο καὶ τρέβησε πρὸς τὸ παλάτι.

Ὁ Τσάρος Ἰβάν ὁ Τρομερὸς γεμάτῃς μὲ τοὺς μεγιστάνες τῆς αυτοκρατορίας του, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλάν ὅτι ἡ Σχουλαμῖς ζητοῦσε νὰ παρουσιασθῇ μπροστὰ του χωρὶς ἀναβολή.

— Τὶ μὲ θέλει αὐτὴ ἡ Ἑβραία ; ρώτησε τοὺς ὑπασπιστάς του.

— Νὰ ρωτήσῃς αὐτήν.

— Νὰ ρωτήσῃς αὐτήν ἂν εἶναι ὥρα ! τοῦ ψιθύρισε ὁ νέος γελοιοποιὸς του, ποὺ ἦταν χωμέτος ἀνάμεσα σὺν σκέλῃ του κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι.

Ὁ Ἰβάν ξέσπασε σὲ γέλια καὶ διέταξε νὰ τὴν φέρουν μὲς. Ὁσταν τὴν ἀντίκρισε μπροστὰ του, τὴν κύτταξε ἄφρονος μὲ μάτια γοργωμένα ἀπὸ θάνασμα. Διέταξε τοὺς μεγιστάνες καὶ τοὺς ὑπηρετὲς ν' ἀκούσθωσιν κ' ὅταν ἔμειναν οἱ δύο τοὺς μόνοι τὴν ρώτησε.

— Τὶ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σ' ἔφερε ἐδῶ τέτοια ὥρα ;

— Μεγάλῃ Τσάρε, ἤρθα νὰ ἐκλιπαρήσω τὴ δικαιοσύνη σου καὶ τὴν προστασία σου, τοῦ εἶπε ἐκείνη.

— Ἐναντίον τίνος ;

— Ἐναντίον τοῦ Γκέντον Οὐμπράλις.

— Τὸ ποῦ εἶναι ;

— Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ;

— Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ;

— Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ;

— Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ;

— Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ;

— Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ;

— Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ;

— Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ;

Ἡ Σχουλαμῖς

σεβίρῃ ἡ γυναῖκα σου, ἡ ὁραία Σχουλαμῖς.

— Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα μου αὐτὴ τὴν ὥρα κοιμάται.

Οἱ νέοι ἀντὶ ἡλίας καμνιλόφωνα μερικὲς λέξεις καὶ φάνηκε πὺς μετενόησαν καὶ οἰχθῆσαν σὺν γλέντι πίνοντας, φωνάζοντας καὶ τραγουδώντας. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Γκέντον χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ κανέναν βγήκε ἔξω κ' ἀνέβηκε τὴ σκάλα ποὺ ὡδήγησε σὺν διαμερίσματά του Σαλμόν.

— Αὐτὸς ποὺ τοῦ ἔβγαλε ἀπ' τὸ πρόσωπό του τὴν προσωπίδα.

— Ἐφυνε.

— Δὲν παύει. Τὸν ἀνεγνώρισε. Εἶπε ὁ Γκέντον Οὐμπράλις.

— Θὰ σηκωθῇς νὰ πᾶς νὰ τὸν ἐκδικήσῃς γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ ᾠοῦναι.

— Ἐγὼ ; ἦναι Ἑβραῖος καὶ ἐκ-

— Ἐγὼ ; ἦναι Ἑβραῖος καὶ ἐκ-

— Ἐγὼ ; ἦναι Ἑβραῖος καὶ ἐκ-

— Ἐγὼ ; ἦναι Ἑβραῖος καὶ ἐκ-

μὲ ἀστραπὴς σὺν μάτια της διηγήθηκε τὴν προσβολὴ ποὺ τῆς εἶχε κάνει ὁ νέος.

— Καὶ τί θέλεις τώρα ;

— Τὸ κεφάλι του !

— Εἰσαι πολὺ ἀπαιτητικὴ, ὥραία μου φίλη, τόσο μάλλον γιὰ τὴν ἰδίαν φταιὴ μὲ τὴν ὁμορφιά σου. Εἰσαι τόσο ὥραία ποὺ κ' ἐγὼ ἂν ἦμουν σὴν θέσιν τοῦ Γκέντον θὰ ἔκανα τὸ ἴδιο. Πλησίασε ὥραία μου, ἔλα νὰ σ' ἀγκαλιάσω.

— Πρῶτα τὸ κεφάλι του.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον.

— Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον σ' ἕνα Τσάρῳ σὰν ἐσεῖνα. Ἡ Σαλμὼμῖς ἔπληξε τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, τὸ ποῖο ἀσφαλῶς ἔβριζε περισσότερο ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Γκέντον.

— Πῶς ; Τολμᾷς νὰ μοῦ ἐπιβάλῃς ὅρους ; Ἐξήνεις ὅτι θρῖσκεσαι σὴν ἐξουσία μου ;

— Ὅχι, μεγαλῆ Τσάρε μου. Ἐσὺ βρίζεσαι σὴν δική μου ἐξουσία.

Ἡ Σχουλαμῖς ὑπεχώρησε δυὸ βήματα, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη της ἕνα μπουκαλάκι γεμάτο καὶ εἶπε.

— Ἄν κἀνὴν ἕνα βῆμα πρὸς ἐμεῖνὰ τὸ πίνω αὐτὸ καὶ αὐτοκτονῶ.

Ὁ Ἰβάν ὁ Τρομερὸς χαμογέλασε.

— Βλέπω, εἶπε, πὺς εἶσαι τόσο πονηρὴ ὥς καὶ ἔξυπνη. Λοιπὸν θὰ σοῦ δώσω τὸ κεφάλι του. Ἐχεις τὸν λόγο μου.

— Ὅχι, ὀρκίσου το.

— Ὅστε ὁ λόγος μου δὲν σοῦ ἀρκεῖ ;

— Ὅχι, θέλω νὰ τὸ ὀρκισθῇς σὺν Σταυρῷ.

Ὁ Τσάρος σηκώθηκε, πλησίασε τὸ προσενητήριό του, ἀκούμπησε τὸ χέρι του σὺν Σταυρῷ καὶ ὠρκίσθηκε.

— Εἰσαι εὐχαριστημένη τώρα ;

— Ὅχι, ἀκόμη. Διέταξε νὰ τὸν δέσουν μὲ ἄλυσίδες καὶ νὰ τὸν φέρουν μπροστὰ μου.

— Ἀ, ἂ ! ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Βλέπω πὺς ὁ γίγας βόηκε τὴν τίγρη του.

Ἦταν ὁ γελοιοποιὸς ποὺ δὲν εἶχε βγῇ μὲ τοὺς ἄλλους. Ὁ Ἰβάν τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ καὶ τὸν διέταξε νὰ πῇ νὰ φέρουν δεμένον τὸν Γκέντον Οὐμπράλις.

Ὅταν οἱ φρουροὶ ἔφεραν τὸν ἀτυχὲν νέο μπροστὰ σὺν Τσάρῳ ποὺ ἦταν σκυθρωπὸς καὶ ἀπειλητικὸς, τὰ μάτια του ἔπασαν σὺν Σχουλαμῖδα ποὺ ἦταν ἑξαπλωμένη μὲ νοχέλεια σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ καναπέ.

Ὁ Ἰβάν τοῦ εἶπε ὅτι γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ εἶχε κάνει σὴν Ἑβραία θ' ἀποκεφαλίζόταν.

Τότε ὁ νέος κύτταξε μὲ τρόμο τὸν φοβερὸ Τσάρῳ, ἔπειτα γύρισε πρὸς τὴν Ἑβραία ζητώντας της ἔλεος γονατιστὸς.

— Ἐλεος !

Ἐνα σκληρὸ σαρκαστικὸ χαμόγελο φάνηκε σὺν χεῖλῃ της

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ἡ Ὁ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΑΛΓΕΡΙΟΥ

Τὶ βγαίνει ἀπὸ μιὰ παλὴν δίκη. Ἐκοψε τὰ χεῖλη τῆς γυναίκας του γιὰ νὰ τὴν στερήσῃ ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ φίλιου. Ἡ φειδοκεφαλὴς μὲ τὰ ρητὰ τοῦ Κορανίου ἐξαπαλίζουν τὴν πίστη τῶν συζύγων πρὸς τὰς συζύγους, κλπ.

Ἡ κατάσταση σὴν ὁποία εὐ-

ρισκοντο οἱ Ἀραβες τοῦ Ἀλγε-

ρίου, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἡ

χώρα τους κατελήφθη ἀπὸ τοὺς

Γάλλους, ἦταν ἐντελὸς πρῶτο-

γονη. Τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμά των,

πολλοὶ αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἀνθρω-

ποτάγοι, ὅπως πλείστοι ἄλλοι

λαοὶ καὶ φυλὲς τῆς Ἀφρικῆς κα-

τὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ἀργότε-

ρα ἀκόμη, ἦσαν ἀγριώτατα, ὅ-

τι ἔκρινον τὸ καθῆκον του,

παῖσι. Γιὰ νὰ λάβετε μιὰν ἀνι-

στημένην ἰδέαν τῶν ἠθῶν καὶ ἔθιμων

τῶν Ἀλγερίνων τῆς ἐποχῆς ἐκεῖ-

νης παραθέτουμε τὸ κατωτέρω εἶπε :

Ἰστορικόν, παρμένο ἀπὸ δικογραφία τοῦ δικαστηρίου, ποὺ ὁ

Ἑβραῖος, ἡ ὁποία εἶπε ἔξω-ἔξω.

— Ὅχι, θέλω τὸ κεφάλι σου !

Ὁ Τσάρος ἔκανε ἕνα νεῦμα καὶ οἱ φρουροὶ πῆραν ἔξω τὸν νέο.

Ὅταν χάραιε ἡ αὐγὴ, οἱ φρουροὶ ἔστυραν τὸν ἀτυχὲν Γκέντον σὴν μέσῃ αὐλῇ τοῦ Κρεμλίνου, ὅπου εἶχε στή-

θῇ μιὰ ἐξέδρα. Ἐ-

πάνω σ' αὐτὴν στεκόταν ὁρθὸς καὶ ἄλλον ἄνθρωπον ἀπὸ μένα,

περιμένοντας τὸ θῆμα του. Τότε ἀκριβὸς βγήκε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ παλάτι ἡ Σχουλαμῖς, τορνευμένη

ζώντας καὶ τυλιγμένη σὺν δολιχέ-

τιτῳ γυνέκῳ πανωφόρῳ της.

Ὁ Γκέντον μουσικοπαίηνος ἀπ' τὸντρόμο κυλίσθηκε πάλιν σὺν πόδι

της καὶ μὲ λυγμοὺς καὶ κλάμ-

ματα ἄρχισε νὰ ζητῇ ἔλεος.

Ἡ ὁραία Ἑβραία ἀρκεσθῇ νὰ κινήσῃ τὸ κεφάλι της ἀρκετὰ καὶ ὁ δῆμος ἄρπαξε τὸ θῆμα του ἀπ' τὰ μαλλιά. Φάνηκε μιὰ λάμ-

πυς ποὺ ἔκανε δόλους ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ν' ἀνατριχιάσουν.

Ὅταν ἡ Σχουλαμῖς ξαναγύρισε σὺν σπείτῃ της κρατοῦσε σὺν χεῖρ

της, ὅπως ἄλλοτε ἡ Ἰουδὴ, ἕνα ματωμένο σακκούλι μὲς ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐπρόβαλε τὸ ξανθὸ κεφάλι τοῦ Γκέντον. Ἐβγαλε τὸ κεφάλι ἐκεῖνο καὶ τὸ ἔδειξε περήφανα σὺν συζύγῳ της, ὁ ὁποῖος ἀπαι-

σθοχώρησε μὲ τρόμο.

Μὲ τὴν θυσία ἐπέτυχες τὸ κε-

φάλι αὐτό ; ρώτησε ὁ Σαλμόν, ποὺ κατὰ χεῖ-

λῃ του ἀκόμη ἦσαν κατακίτρινα.

Ἡ ὁραία Ἑβραία κοίτησε τοὺς ὄμους της καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ.

SACHER-MASOCH

ἔξερε ὅτι ἡ συζύγος του εἶχε καὶ ἄλλον ἄνθρωπον ἀπὸ μένα,

στὸν ὁποῖο δὲν ἐπέστρεψε ἐπίσης τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὴν εἶ-

χε ἀγοράσει. Ἦθελα λοιπὸν νὰ σταματήσω αὐτὸ τὸ ἀσχερὸ ἐμ-

πόριο καὶ γι' αὐτὸ τὴν παραμόρ-

φωσα. Ἐκείνη ὅτι θὰ ἔκανε κα-

θε τιμὴς ἀρκετὰς. Ἐγνώρισα ὅτι οἱ Γάλλοι θὰ μὲ τιμωρήσουν καὶ

παρανοήματα μονάχος μου.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ σύζυγο πα-

ρουσιάζεται ἡ συζύγος μὲ τὶς φρι-

κτὲς πληγὰς σὺν προσώπῳ της.

Πρὸ ἡμερῶν, λέει, βγήκα

γιὰ μιὰ στιγμή ἀ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΑΔΕΛΦΗ

ΤΟΥ Β. ΣΕΡΚΕΖ

ΜΙΑ μέρα κα-
θόξαγαγαν
βροχάκι στο
παλιό πατρι-
κό μου σπίτι.
Ανεξάλυψα-
πάνο στη σο-
φίτα μια ζού-
να με διάφορα σπασμένα παιχνί-
δια μέσα. Ανάμεσα σ' αυτά
βρήκα κ' ένα μικρό μολυβένο
ουσάρο... Τό παλιό εκείνο παι-
χνίδι μου ξύπνησε άμέσως ξεχα-
σμένες αναμνήσεις των παιδικών
μου χρόνων...

Θυμήθηκα την αδελφούλα μου,
τη Βίτσα που είχε πεθάνει, όταν
άκομη ήταν πέντε χρόνων. Τό
γλυκό της προσοπιάει είχε αβυ-
στεί σιγά-σιγά από τη μνήμη
μου... Μα ξαναβλέποντας τον ου-
σάρο εκείνο μου φάνηκε πώς την
ξανάβλεπα μπροστά μου όπως την
είχα δει για τελευταία φορά να
τόν κυττάζει με μάτια γεμάτα
πόθο...

Η αδελφούλα μου ένοιωσε μια
περίεργη λατρεία για τον μικρο-
σκοπικό εκείνο στοργιότη μου.
Ήταν το μόνο της όνειρο και η
απελπισμένη της αγάπη—γιατί
εγώ δεν ένοιωσα να τον χωρι-
στώ και να της τον χαρίσω. Ο
ουσάρος αυτός είχε παρόμοια τη
μικρούλα της ύπαρξη.

Όταν ήθελε να πη για κάτι
πώς ήταν καλό, ωραίο, έκτακτο
έλεγε: «Είπε σαν τον ουσάρο».

Μια φορά ώστόσο, ο ουσάρος
έγινε για λίγες ώρες δικός της.

Την ημέρα εκείνη έδοξα και
μου είχαν χαρίσει μια καινούργια
φορεσιά κ' ένα μικρό ρολογάκι.
Στη χαρά μου άπαινω δέλησα να
βγώ έξω για να με καμαρώσουν
οι φίλοι μου. Και, όπως συνή-
θιζα να κάνω πάντοτε πριν φύ-
γω από το σπίτι, σκαρφίσκα
στον δονηδόνα και μιμήθηκα το
λάλημα του κόκορα. Η Βίτσα
χαρούμενη χτυπούσε από κάτω
τα χροάκια της. Κατεβαίνοντας ο-
μως, γάντζωσα κ' έσπασα το μα-
νίκι μου... Τά έχασα και οι δύο
πρό της μεγάλης αυτής συμφοράς,
και χωρίς να βγούμε στο
δρόμο γυρίσαμε στην κρύα μας
με σφυγμένη καρδιά. Εγώ έκλα-
γα ενώ η Βίτσα με κυττάζε με
σημνόνα. Ήξερα που έπιασε
το χέρι κ' μου είπε:

— Άκουσε, Ντιντέ, μην κλαίς
κ' θα σου δώσω εγώ το μανίκι
σου.

— Μα ξέρεις να ράβεις; τη
ρώτησα εγώ με δυσπιστία.

— Πώς! Θα ιδής! Θα το ρά-
ψω έτσι που κανείς δεν θα το
προσέξει...

Εγώ κούφθηκα στο κελτάρι
ενώ η Σάρα πήγε στο δωμάτιο

της μητέρας μας για να βοη-
θήσει να βάλει το μανίκι μου με
άσπρη κλωστή ή οποία φαινόταν
ασημένια στο βαθύμαζο ύφασμα
του ρουχού. Δεν απερίσθησε ο-
μως. Έτσι κ' έφρεσε το μελάνι
και βάφοντας το δακτυλάκι της,
εφαίωσε τις κλωστές.

Μέσα στη χαρά μου έκανα ένα
λάθος για το οποίο γρήγορα με-
τανοούσα. Έχοντας της Βίτσας
από τον ου-
σάρο μου.

— Ντιντέ, στήληθαι μου τον δίνεις;

— Σου τον δίνω, Βίτσα...

— Για πάντα;

— Για πάντα.

— Μου τ' ορκίστηκες;

— Ναί.

Η Βίτσα πήρε τον ουσάρο κ'
έτρεξε ξεφωνίζοντας με χαρά κάτω
στον κήπο.

Τό βράδυ, εν τούτοις καθώς μ'
έξεντινε η μητέρα, το όρατο και-
νούργιο μου σακκάκι ξαναση-
στήθηκε στον άγκωνα.

— Τ' είν' αυτά; φώναξε η μη-
τέρα. Φοίγη! Η Βίτσα είχε ρά-
ψει και το πουκάμισο μαζί με το
σακκάκι.

Η μητέρα όσο κ' αν θυμωσε,
δεν μπόρεσε να μη γελάσει, κ'
έτσι την έγλυψα μόνο μ' ένα
μπάτσο.

Την άλλη μέρα, όμως,
βλέποντας την αδελφή
μου να παίζει με τον
ουσάρο μου έζηλησα.

Σκέφθηκα πως δεν εί-
χα σημασία να μην είν' η
μητέρα ανεξάλυψε το
ξέσπασμα κ' έφαγα κ'
τόν μπατσο.

Επιστήθηκα και στο τέ-
λος η Βίτσα μου τον πέτα-
ξε κατακόβινη από το θυ-

μό της φωνάζοντας:

— Νά, πάστον, δεν τον θέλω!

Από εκείνη τη στιγμή έφυγα
ζηλότυπα τόν ουσάρο μου. Η α-
γάπη που ένοιωθα γι' αυτόν η
αδελφή μου τόν έκανε πολυ-
τιμότερο.

Καμένη αδελφούλα! Δεν έ-
χες παρά όσο ένα ρόδο και ο-
μως η μικρούλα της ζωής δηλη-
τηριάστηκε από όλα τα μωτζίδια
του πόθου.

Σε λίγες μέρες έπεσε ξαφνικά
αποροστή. Είλικονώς την έζη-
λευσα. Περίσθη κανείς ώρα στο
κρεβάτι μου με χάρδια και φι-
λιά. Κ' έπειτα τόν γεμίζουν μπα-
κόττα και σοκολάτες!

Για να μην χω-
μ ή σ ω
από την
από ο-
σ τ τ ε
από λι-
— Ντιντέ, στήληθαι μου τον δίνεις;

— Σου τον δίνω, Βίτσα...

— Για πάντα;

— Για πάντα.

— Μου τ' ορκίστηκες;

— Ναί.

Η Βίτσα πήρε τον ουσάρο κ'
έτρεξε ξεφωνίζοντας με χαρά κάτω
στον κήπο.

Τό βράδυ, εν τούτοις καθώς μ'
έξεντινε η μητέρα, το όρατο και-
νούργιο μου σακκάκι ξαναση-
στήθηκε στον άγκωνα.

— Τ' είν' αυτά; φώναξε η μη-
τέρα. Φοίγη! Η Βίτσα είχε ρά-
ψει και το πουκάμισο μαζί με το
σακκάκι.

Η μητέρα όσο κ' αν θυμωσε,
δεν μπόρεσε να μη γελάσει, κ'
έτσι την έγλυψα μόνο μ' ένα
μπάτσο.

Την άλλη μέρα, όμως,
βλέποντας την αδελφή
μου να παίζει με τον
ουσάρο μου έζηλησα.

Σκέφθηκα πως δεν εί-
χα σημασία να μην είν' η
μητέρα ανεξάλυψε το
ξέσπασμα κ' έφαγα κ'
τόν μπατσο.

Επιστήθηκα και στο τέ-
λος η Βίτσα μου τον πέτα-
ξε κατακόβινη από το θυ-

μό της φωνάζοντας:

— Νά, πάστον, δεν τον θέλω!

Από εκείνη τη στιγμή έφυγα
ζηλότυπα τόν ουσάρο μου. Η α-
γάπη που ένοιωθα γι' αυτόν η
αδελφή μου τόν έκανε πολυ-
τιμότερο.

Καμένη αδελφούλα! Δεν έ-
χες παρά όσο ένα ρόδο και ο-
μως η μικρούλα της ζωής δηλη-
τηριάστηκε από όλα τα μωτζίδια
του πόθου.

Σε λίγες μέρες έπεσε ξαφνικά
αποροστή. Είλικονώς την έζη-
λευσα. Περίσθη κανείς ώρα στο
κρεβάτι μου με χάρδια και φι-
λιά. Κ' έπειτα τόν γεμίζουν μπα-
κόττα και σοκολάτες!

Για να μην χω-
μ ή σ ω
από την
από ο-
σ τ τ ε
από λι-
— Ντιντέ, στήληθαι μου τον δίνεις;

— Σου τον δίνω, Βίτσα...

— Για πάντα;

— Για πάντα.

— Μου τ' ορκίστηκες;

— Ναί.

Η Βίτσα πήρε τον ουσάρο κ'
έτρεξε ξεφωνίζοντας με χαρά κάτω
στον κήπο.

Τό βράδυ, εν τούτοις καθώς μ'
έξεντινε η μητέρα, το όρατο και-
νούργιο μου σακκάκι ξαναση-
στήθηκε στον άγκωνα.

— Τ' είν' αυτά; φώναξε η μη-
τέρα. Φοίγη! Η Βίτσα είχε ρά-
ψει και το πουκάμισο μαζί με το
σακκάκι.

Η μητέρα όσο κ' αν θυμωσε,
δεν μπόρεσε να μη γελάσει, κ'
έτσι την έγλυψα μόνο μ' ένα
μπάτσο.

Την άλλη μέρα, όμως,
βλέποντας την αδελφή
μου να παίζει με τον
ουσάρο μου έζηλησα.

Σκέφθηκα πως δεν εί-
χα σημασία να μην είν' η
μητέρα ανεξάλυψε το
ξέσπασμα κ' έφαγα κ'
τόν μπατσο.

Επιστήθηκα και στο τέ-
λος η Βίτσα μου τον πέτα-
ξε κατακόβινη από το θυ-

μό της φωνάζοντας:

— Νά, πάστον, δεν τον θέλω!

Από εκείνη τη στιγμή έφυγα
ζηλότυπα τόν ουσάρο μου. Η α-
γάπη που ένοιωθα γι' αυτόν η
αδελφή μου τόν έκανε πολυ-
τιμότερο.

Καμένη αδελφούλα! Δεν έ-
χες παρά όσο ένα ρόδο και ο-
μως η μικρούλα της ζωής δηλη-
τηριάστηκε από όλα τα μωτζίδια
του πόθου.

Σε λίγες μέρες έπεσε ξαφνικά
αποροστή. Είλικονώς την έζη-
λευσα. Περίσθη κανείς ώρα στο
κρεβάτι μου με χάρδια και φι-
λιά. Κ' έπειτα τόν γεμίζουν μπα-
κόττα και σοκολάτες!

Για να μην χω-
μ ή σ ω
από την
από ο-
σ τ τ ε
από λι-
— Ντιντέ, στήληθαι μου τον δίνεις;

— Σου τον δίνω, Βίτσα...

— Για πάντα;

— Για πάντα.

— Μου τ' ορκίστηκες;

— Ναί.

Η Βίτσα πήρε τον ουσάρο κ'
έτρεξε ξεφωνίζοντας με χαρά κάτω
στον κήπο.

Τό βράδυ, εν τούτοις καθώς μ'
έξεντινε η μητέρα, το όρατο και-
νούργιο μου σακκάκι ξαναση-
στήθηκε στον άγκωνα.

— Τ' είν' αυτά; φώναξε η μη-
τέρα. Φοίγη! Η Βίτσα είχε ρά-
ψει και το πουκάμισο μαζί με το
σακκάκι.

Η μητέρα όσο κ' αν θυμωσε,
δεν μπόρεσε να μη γελάσει, κ'
έτσι την έγλυψα μόνο μ' ένα
μπάτσο.

Την άλλη μέρα, όμως,
βλέποντας την αδελφή
μου να παίζει με τον
ουσάρο μου έζηλησα.

Σκέφθηκα πως δεν εί-
χα σημασία να μην είν' η
μητέρα ανεξάλυψε το
ξέσπασμα κ' έφαγα κ'
τόν μπατσο.

Επιστήθηκα και στο τέ-
λος η Βίτσα μου τον πέτα-
ξε κατακόβινη από το θυ-

μό της φωνάζοντας:

— Νά, πάστον, δεν τον θέλω!

Από εκείνη τη στιγμή έφυγα
ζηλότυπα τόν ουσάρο μου. Η α-
γάπη που ένοιωθα γι' αυτόν η
αδελφή μου τόν έκανε πολυ-
τιμότερο.

Καμένη αδελφούλα! Δεν έ-
χες παρά όσο ένα ρόδο και ο-
μως η μικρούλα της ζωής δηλη-
τηριάστηκε από όλα τα μωτζίδια
του πόθου.

Σε λίγες μέρες έπεσε ξαφνικά
αποροστή. Είλικονώς την έζη-
λευσα. Περίσθη κανείς ώρα στο
κρεβάτι μου με χάρδια και φι-
λιά. Κ' έπειτα τόν γεμίζουν μπα-
κόττα και σοκολάτες!

Για να μην χω-
μ ή σ ω
από την
από ο-
σ τ τ ε
από λι-
— Ντιντέ, στήληθαι μου τον δίνεις;

— Σου τον δίνω, Βίτσα...

— Για πάντα;

— Για πάντα.

— Μου τ' ορκίστηκες;

— Ναί.

Η Βίτσα πήρε τον ουσάρο κ'
έτρεξε ξεφωνίζοντας με χαρά κάτω
στον κήπο.

Τό βράδυ, εν τούτοις καθώς μ'
έξεντινε η μητέρα, το όρατο και-
νούργιο μου σακκάκι ξαναση-
στήθηκε στον άγκωνα.

— Τ' είν' αυτά; φώναξε η μη-
τέρα. Φοίγη! Η Βίτσα είχε ρά-
ψει και το πουκάμισο μαζί με το
σακκάκι.

Η μητέρα όσο κ' αν θυμωσε,
δεν μπόρεσε να μη γελάσει, κ'
έτσι την έγλυψα μόνο μ' ένα
μπάτσο.

Την άλλη μέρα, όμως,
βλέποντας την αδελφή
μου να παίζει με τον
ουσάρο μου έζηλησα.

Σκέφθηκα πως δεν εί-
χα σημασία να μην είν' η
μητέρα ανεξάλυψε το
ξέσπασμα κ' έφαγα κ'
τόν μπατσο.

Επιστήθηκα και στο τέ-
λος η Βίτσα μου τον πέτα-
ξε κατακόβινη από το θυ-

μό της φωνάζοντας:

— Νά, πάστον, δεν τον θέλω!

Από εκείνη τη στιγμή έφυγα
ζηλότυπα τόν ουσάρο μου. Η α-
γάπη που ένοιωθα γι' αυτόν η
αδελφή μου τόν έκανε πολυ-
τιμότερο.

Καμένη αδελφούλα! Δεν έ-
χες παρά όσο ένα ρόδο και ο-
μως η μικρούλα της ζωής δηλη-
τηριάστηκε από όλα τα μωτζίδια
του πόθου.

Σε λίγες μέρες έπεσε ξαφνικά
αποροστή. Είλικονώς την έζη-
λευσα. Περίσθη κανείς ώρα στο
κρεβάτι μου με χάρδια και φι-
λιά. Κ' έπειτα τόν γεμίζουν μπα-
κόττα και σοκολάτες!

Για να μην χω-
μ ή σ ω
από την
από ο-
σ τ τ ε
από λι-
— Ντιντέ, στήληθαι μου τον δίνεις;

— Σου τον δίνω, Βίτσα...

— Για πάντα;

— Για πάντα.

— Μου τ' ορκίστηκες;

— Ναί.

Η Βίτσα πήρε τον ουσάρο κ'
έτρεξε ξεφωνίζοντας με χαρά κάτω
στον κήπο.

Τό βράδυ, εν τούτοις καθώς μ'
έξεντινε η μητέρα, το όρατο και-
νούργιο μου σακκάκι ξαναση-
στήθηκε στον άγκωνα.

— Τ' είν' αυτά; φώναξε η μη-
τέρα. Φοίγη! Η Βίτσα είχε ρά-
ψει και το πουκάμισο μαζί με το
σακκάκι.

Η μητέρα όσο κ' αν θυμωσε,
δεν μπόρεσε να μη γελάσει, κ'
έτσι την έγλυψα μόνο μ' ένα
μπάτσο.

Την άλλη μέρα, όμως,
βλέποντας την αδελφή
μου να παίζει με τον
ουσάρο μου έζηλησα.

Σκέφθηκα πως δεν εί-
χα σημασία να μην είν' η
μητέρα ανεξάλυψε το
ξέσπασμα κ' έφαγα κ'
τόν μπατσο.

Επιστήθηκα και στο τέ-
λος η Βίτσα μου τον πέτα-
ξε κατακόβινη από το θυ-

μό της φωνάζοντας:

— Νά, πάστον, δεν τον θέλω!

Από εκείνη τη στιγμή έφυγα
ζηλότυπα τόν ουσάρο μου. Η α-
γάπη που ένοιωθα γι' αυτόν η
αδελφή μου τόν έκανε πολυ-
τιμότερο.

Καμένη αδελφούλα! Δεν έ-
χες παρά όσο ένα ρόδο και ο-
μως η μικρούλα της ζωής δηλη-
τηριάστηκε από όλα τα μωτζίδια
του πόθου.

Σε λίγες μέρες έπεσε ξαφνικά
αποροστή. Είλικονώς την έζη-
λευσα. Περίσθη κανείς ώρα στο
κρεβάτι μου με χάρδια και φι-
λιά. Κ' έπειτα τόν γεμίζουν μπα-
κόττα και σοκολάτες!

Για να μην χω-
μ ή σ ω
από την
από ο-
σ τ τ ε
από λι-
— Ντιντέ, στήληθαι μου τον δίνεις;

— Σου τον δίνω, Βίτσα...

— Για πάντα;

— Για πάντα.

— Μου τ' ορκίστηκες;

— Ναί.

Η Βίτσα πήρε τον ουσάρο κ'
έτρεξε ξεφωνίζοντας με χαρά κάτω
στον κήπο.

Τό βράδυ, εν τούτοις καθώς μ'
έξεντινε η μητέρα, το όρατο και-
νούργιο μου σακκάκι ξαναση-
στήθηκε στον άγκωνα.

— Τ' είν' αυτά; φώναξε η μη-
τέρα. Φοίγη! Η Βίτσα είχε ρά-
ψει και το πουκάμισο μαζί με το
σακκάκι.

Η μητέρα όσο κ' αν θυμωσε,
δεν μπόρεσε να μη γελάσει, κ'
έτσι την έγλυψα μόνο μ' ένα
μπάτσο.

Την άλλη μέρα, όμως,
βλέποντας την αδελφή
μου να παίζει με τον
ουσάρο μου έζηλησα.

Σκέφθηκα πως δεν εί-
χα σημασία να μην είν' η
μητέρα ανεξάλυψε το
ξέσπασμα κ' έφαγα κ'
τόν μπατσο.

Επιστήθηκα και στο τέ-
λος η Βίτσα μου τον πέτα-
ξε κατακόβινη από το θυ-

μό της φωνάζοντας:

— Νά, πάστον, δεν τον θέλω!

Από εκείνη τη στιγμή έφυγα
ζηλότυπα τόν ουσάρο μου. Η α-
γάπη που ένοιωθα γι' αυτόν η
αδελφή μου τόν έκανε πολυ-
τιμότερο.

Καμένη αδελφούλα! Δεν έ-
χες παρά όσο ένα ρόδο και ο-
μως η μικρούλα της ζωής δηλη-
τηριάστηκε από όλα τα μωτζίδια
του πόθου.

Σε λίγες μέρες έπεσε ξαφνικά
αποροστή. Είλικονώς την έζη-
λευσα. Περίσθη κανείς ώρα στο
κρεβάτι μου με χάρδια και φι-
λιά. Κ' έπειτα τόν γεμίζουν μπα-
κόττα και σοκολάτες!

Για να μην χω-
μ ή σ ω
από την
από ο-
σ τ τ ε
από λι-
— Ντιντέ, στήληθαι μου τον δίνεις;

— Σου τον δίνω, Βίτσα...

— Για πάντα;

— Για πάντα.

— Μου τ' ορκίστηκες;

— Ναί.

Η Βίτσα πήρε τον ουσάρο κ'
έτρεξε ξεφωνίζοντας με χαρά κάτω
στον κήπο.

Τό βράδυ, εν τούτοις καθώς μ'
έξεντινε η μητέρα, το όρατο και-
νούργιο μου σακκάκι ξαναση-
στήθηκε στον άγκωνα.

— Τ' είν' αυτά; φώναξε η μη-
τέρα. Φοίγη! Η Βίτσα είχε ρά-
ψει και το πουκάμισο μαζί με το
σακκάκι.

Η μητέρα όσο κ' αν θυμωσε,
δεν μπόρεσε να μη γελάσει, κ'
έτσι την έγλυψα μόνο μ' ένα
μπάτσο.

Την άλλη μέρα, όμως,
βλέποντας την αδελφή
μου να παίζει με τον
ουσάρο μου έζηλησα.

Σκέφθηκα πως δεν εί-
χα σημασία να μην είν' η
μητέρα ανεξάλυψε το
ξέσπασμα κ' έφαγα κ'
τόν μπατσο.

Επιστήθηκα και στο τέ-
λος η Βίτσα μου τον πέτα-
ξε κατακόβινη από το θυ-

μό της φωνάζοντας:

— Νά, πάστον, δεν τον θέλω!

Από εκείνη τη στιγμή έφυγα
ζηλότυπα τόν ουσάρο μου. Η α-
γάπη που ένοιωθα γι' αυτόν η
αδελφή μου τόν έκανε πολυ-
τιμότερο.

Καμένη αδελφούλα! Δεν έ-
χες παρά όσο ένα ρόδο και ο-
μως η μικρούλα της ζωής δηλη-
τηριάστηκε από όλα τα μωτζίδια
του πόθου.

Σε λίγες μέρες έπεσε ξαφνικά
αποροστή. Είλικονώς την έζη-
λευσα. Περίσθη κανείς ώρα στο
κρεβάτι μου με χάρδια και φι-
λιά. Κ' έπειτα τόν γεμίζουν μπα-
κόττα και σοκολάτες!

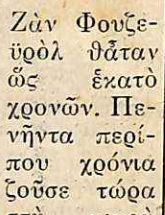
Για να μην χω-
μ ή σ ω
από την
από ο-
σ τ τ ε
από λι-
— Ντιντέ, στήληθαι μου τον δίνεις;

— Σου τον δίνω, Βίτσα...

— Για πάντα;

— Για πάντα.

— Μου

★★★

Ὁ γέρος τυφλὸς ἦταν εὐτυ-
 χής. Δημοκρατία ἐκ πεποι-
 θέως ἔβλεπε τὴν γλυκεῖα πατρί-
 α του νὰ ξαναγεννιέται καὶ νὰ
 ἀντιοίβη τὰ δεσμὰ τῆς μοναρχίας.
 Ὁ βασιλεὺς εἶχε φανικασθῇ, ἡ
 δημοκρατία εἶχε ἀνακηρυχθῇ, καί
 οἱ γιορτάζαν... Οἱ ἐχθροὶ ὅμως,
 πᾶντα τοῦ ἀπειλοῦσαν τὴν φτω-
 χὰ Γαλλία... Κι' ὧ, πὼς πικρο-
 ῖσταν ὁ Φονζερόλ, ὅταν συλλο-
 γίζταν πὼς ἐνῶ ὅλα τὰ παιδιὰ
 τῆς Γαλλίας ἔτρεχαν νὰ τὴν ὑπε-
 ςίσουσιν, μόνον αὐτὸς ἦταν

★★★

ἀποδο-
νῶση ἕνα
στρατιωτι-
κό σώμα
ἀπό γά-
λους εὐ-
πατρὶδ^ας
μετανά-
στας, πι-
στους στὸν
βασιλέα
τοὺς καὶ
στὸν ὄρχο
τοῦς, ἐπὶ
κεφαλῇς τῶν ὁποίων θὰ ἔξαστρα-
φῇ ἡ πόλις. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀνέ-
στη καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πόλεως.

Ἐάν λοιπόν, μέχρι τῆς αὐτοῖον, δ. κ. ντὲ Πικιώνι δὲν καταρθώσαι νὰ προμηθευθῇ ὡὰ τὰ ἀναγκα-
τὰ ἔπαια ποὺ ὤριζε τὸ δι' ἀγγελ-
μὰ, ὁ ἄνθρωπος νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ
κάθε φιλοδοξία νὰ πολεμήσῃ καὶ
αὐτὸς τὸν πλεονὸν τῶν ὁμοτιμῶν
εὐγενῶν καὶ νὰ συντελέσῃ ἔτσι
τὴν ἐπιαναφορά τῆς βασιλείας
στὴν πατρίδα του καὶ στὴν τιμὴν

ΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ::::

Ἰσπανοὶ Σαβοναρόλα δότις
ἐξέτασας ὡς Αἰρετικὸς.

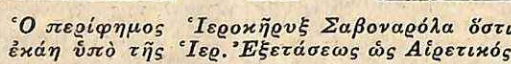
τοῦ ἔχουν ἀφαιροῦσι
θάνατον σου ἔχουν

Ὁ ἱερεὺς ἐγύρυσεν ἀπότομα.
Στὴν ἑώπτοτα του μαχαλίω, εἶδε
καθήμενον ἕνα γέρο μὲ κάτασπρα
γένηα, στὸν ὁποῖον δὲν εἶχε δώ-
σει, στὴν ἀρχή, καμμιὰ προσοχή.
— Εἶσθε γάλλος; τὸν ἐρώτησε
μ' ἐνδιαφέρον ὁ ἱερεὺς.
— Μάλιστα κύριε, ἀπάντησεν
ὁ γέρος συνκλονιστὰς τὰ θεῖα μέ-
λη του. Ὁνομάζουμαι Ζὸν Φαυέι.

Δηλαδή ; Ὁ κ. ντὲ Πικμὸς δὲν

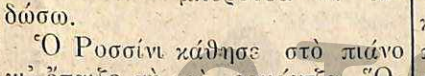
⋮⋮⋮ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ⋮⋮⋮

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

διό του. ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝΕ ΠΕΡΙΛΑΒΕΙΝ

007.

ροῦσε κανεὶς νὰ κάνει οὔτε ἄ

— Τὸ ἡλιόκαμα

Γιὰ τὰ χέρια.

Ἄν θέλετε νὰ ἔχετε ὡραία
ευκὰ καὶ μαλακὰ χέρια, νὰ τὰ
λένετε με νερό γλίσσο ἀπὸ πί-
ουρο, καὶ νὰ τὰ το βρέτε τὸ βορά-
νι ποὶν πλαγιάστε με λίγες
ταγόνες γλυκερίνης. Ἐπὶ πλεόν
ὀρεῖται νὰ φορετὸ νύχτα
σπασα βουβαζοῦν γάντια.

γέρου. *** Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως
Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ὠ-
πλισμένοι βρισκόνταν μέσα στὸ
σκοτεινὸ ὑπόγειο. ἐκείνη ὁ νεαρὸς ἱππότης
ντὲ Πικμὸς προσελήφθη
ὡς βοηθὸς στὸ παλαιο-
διό κ. ντὲ Πικμὸς εἶχε τὸ σχέ-
μα του. Ἀὐτὸς ποιοῦσε βέβαια τὴν
πόλ. ὁ γέρο - Φουξέ-

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

A fashion illustration of a woman standing, wearing a dark, knee-length coat with a wide fur collar and a matching belt. She is also wearing a dark hat and holding a small bag. The illustration is in a classic, stylized manner with a limited color palette.

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Τὰ μαθῶρα φορέματα τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο τῆς μόδας ἐπένε: γαρνίρονται, καθὼς σὰς εἶπα καὶ ἄλλοτε, με ἄσπρο ἢ με ῥόζ.

Ἡ ΜΕΥΤΑΙΝ

κ η ζ.

РАЧЕТ ТА ЧОД

BAΦΕΤΕ ΤΑ ΨΩΡ

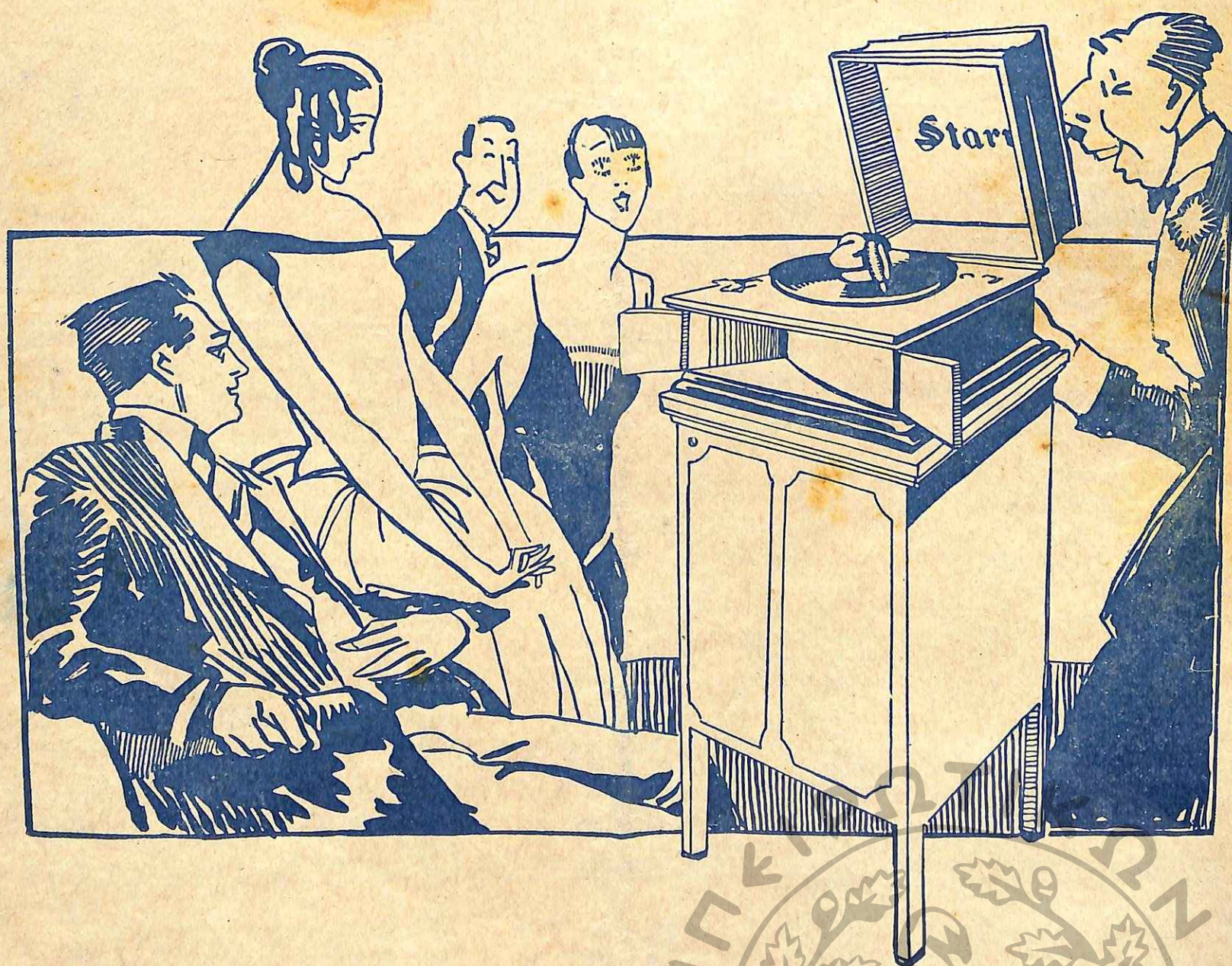
ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ART

1940

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ : Στοκ 'Αρσακείου 12
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : 'Οδός Φίλωνος 48